

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

סימן ל"ד שיעור א'

תורה ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט ק"י ק"א ק"ב ק"ג ק"ד

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

tateziser@gmail.com

סימן לד שיעור א', יום ד' פרשת שמיני, כה ניסן תשפ"ה

**וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כְּהִנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר תִּדְבֹּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (שְׁמוֹת י"ט):**

[א] כְּתִיב (תְּהִלִּים ס"ט): "חֲרָפָה שִׁבְרָה לְבִי", הִינּוּ
הַחֲרָפוֹת וּבְזִיווֹת שׁוֹבְרִין לְבֹ שֶׁל אָדָם. וְהִתְקַוָּה הוּא, עַל
יְדֵי שִׁמְקֶשֶׁר אֶת לְבֹ לְהַקְדִּיחַ הַשִּׁיחַ לְלִבּוֹ בְּעֵת הַזֹּאת, וְעַל
יְדֵי זֶה תִּבְטַל הַחֲרָפָה הַשׁוֹרָה עַל לְבֹ:

[ב] כִּי הִנֵּה הַכָּלִל, שֶׁהַמִּמְשָׁלָה בְּיַד הַצִּדִּיק לְפַעֵל פְּעֻלוֹת
כְּרָצוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרָכָה (מוֹעֵד קָטָן
ט"ז): "צִדִּיק מוֹשֵׁל" וְכוּ' מִי מוֹשֵׁל בִּי צִדִּיק, וְזֶהוּ בְּחִינַת
(בְּרֵאשִׁית מ"ב): "וַיֹּסֶף הוּא הַשְׁלִיט". וְהוּא שֶׁרֶשׁ כְּלָלִיּוֹת
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הַעֲנָפִים שֶׁל הַמַּקְבָּלִים מִמֶּנּוּ: וְעַקֵּר
הַמִּמְשָׁלָה, לְהָאִיר וּלְהַתְעוֹרֵר לְבָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ל"ג): "שִׁמְעָה ה' קוֹל יְהוָה וְאֵל עַמּוֹ
תִּבְיָאֻנוּ", הִינּוּ לְהָאִיר הָאֶת הַצִּדִּיק בְּעֲנָפִים, הִינּוּ בְּלִב
יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ: "וְאֵל עַמּוֹ תִּבְיָאֻנוּ":

**וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כְּהִנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר תִּדְבֹּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (שְׁמוֹת י"ט):**

ה' הוציאנו ממצרים, ואמר לפרעה, שלח את עמי ויעבדוני,
תעזוב את הנשמות האלה, הם בניי שלי, כן, הם עבדיי
שלי, הוא עושה את העבודה שלי במקום המלוכלך שאף
אחד לא יכול לדת לשם, שלחתי אותם לעולם כזה שאפילו
מלאך לא יכול להחזיק מעמד שם, בבריאת העולם היו
מלאכים, הם נפלו ונהיו קליפות הכי קשות, כי זה מקום
קשה פה. אנחנו כן נוכל לעמוד בזה. נתחדש היום.

בחודש השלישי באנו לפני הר סיני, ספרנו ספירת העומר,
משה רבינו עולה להר, ה' אומר לו תאמר לישראל שיקבלו
את התורה, ואתם תהיו לי בקביעות ממלכת כהנים,
אנשים שמחים תמיד בקביעות, ממלכת כהנים, כהנים זה
אנשים מיוחדים, שעובדים בבית המקדש, יש להם הרבה
הלכות בטהרה וקדושה. הרבה הלכות בקדשים, וזהירות
מכל טומאה. כהן, מאד חשוב, זה עליה של אדם בדרגה
גבוהה.

וגוי קדוש, זה שאדם יכול לקיים קדושים תהיו,

פרשת שמיני מתחיל מיד אחר שנבנה המשכן, מקבלים
את עיקר ההלכות, מה כשר ומה לא כשר, התורה אומרת
להיות קדושים, שלא יהיה לך עסק עם שקצים ורמשים,
עם טומאות כאלה, אלא להתקדש. להיות עם קדוש לה'.
זהו גוי קדוש. אפילו שאתה מרגיש כמו גוי, תהיה קדוש. כן
נראה לי הפשט. רבינו מפרש, גוי, ו, עם י', נקודה.

מה זה קבלת התורה, וכי זה הצגה, מתעלפים מדביקות,
מתו, מרוב התלהבות ראו קולות וברקים, ספרו חמשים יום
לקבלת התורה, אבל אין זה הצגה כלל ח"ו, בקבלת התורה
נכנס בעולם מה שלא יכול להכנס בעולם, בהתחלה היו
עשרה מאמרות שבהם ברא ה' את העוהז אבל הם לא
התגלו, לא היה להם שום דרך להתגלות, לא התגלה שה'
עשה את העוהז, ויותר מאלפיים וארבע מאות שנה, הדבר
לא התגלה

אבל עשרת הדברות נכנסים לתוך העולם, יש דברות,
שהאדם לוקח את העולם, חורש וזורע, ומפריש מעשרות
מגידולי השדה, מביא עומר, והכל בא לבית המקדש, כל
המאכלים, עושה ברכה, בכל דבר בעולם יש רצון ה',
בדיבור ובמעשה, וכן במחשבה, כשרואים את העולם.

לזאת קבלנו את התורה, לדעת שבכל דבר אנו מתקנים, כל
דבר מהעולם לוקחים אותו ומקשרים אותו למעלה, לוקחים
את כל הבריאה, מליאדי מליאדי טון שיש בה טריליוני
גרגירים של אדמה, אויר, מימין, וכל חלק זה עולם אחר,
פלאות ה' אין לשער, כל אטום זה דבר אחר, אתה לוקח
כל דבר של 'יש', ו'הסתרה', אלפיים שנות עבודה זרה
והסתרה, כאילו אין תכלית רק הכל כלום בלי משמעות.
והנה ע"י התורה, אדם מעלה את זה, ונעשה צירופים,
ואווירים דקדושה, מה זה אוויר קדושים. כתוב בזה"ק פ'
ויקהל שמלאכים לוקחים את הדיבור וזה מתחיל לעלות.

ראית פעם מטוס? יש מנוע, איך מדליקים את המנוע, אם
אתה עומד מאחוריו אתה תעוף קילומטר, אם אתה עומד
קדימה ישאב אותך, זה מנוע גדול, מלאכים עפים הרבה
יותר מזה, זה כמו מליוני מנועים של מטוס, והדיבור שלך
פורח שם, והמלאכים שרים ומזמרים, עם פנים מאירות
כאלה, מלא גוונים דקדושה, כל מיני מתיקות, וכל זה רק
באווירים של עשיה דקדושה. ויש יותר ויותר ויותר.

העולם הוא הרבה יותר גדול ממה שאנו רואים בעיני בשר.
בעוה"ז יש הסתרה, אבן, אדמה, ברזלים, שיישים יפים,
הרבה מאד נפלאות, בריות נפלאות, אבל הכל שקר בלוף
וגניבה, גנב לקח את כל הבריאה וגנב אותה, ה' ברא את
הגנב, זה יצר הרע בלב שלך, עצבות שלך, זה הגנב. מרגיש
ככה וככה וזהו. אני כזה. מה אפשר לעשות. אבל למה
מרגיש ככה, 'כי אני משוגע, כי אני בכעס, כי אני פגוע' וכו'
אהבות ויראות נפולות.

התורה אומרת, שה' עשה כל זה כדי שיהיה לך עבודה מה
לעשות, וכשאתה מתבודד, ואומר, רבונו של עולם אני לא
יכול, עכשיו דברת יפה, כמו בתפילת מוסף במועדים 'ואין
אנחנו יכולים לעלות', לא יכולים, אבל רבונו של עולם,
אתה תעשה את זה, כי אני לא יכול בנה ביתך בבתינו, וזהירות
קודם אומרים 'הראנו בתיקוננו' ואח"כ שמחנו בבנינו,
לכא' היה צ"ל הפוך, תחילה בבנינו ואח"כ תיקוננו, אלא
שעיקר השמחה זה הפוך, והראנו בבנינו, שתראה לי
שגם עכשיו בגלות נבנה בית המקדש בתוך החורבן, ע"י
העבודה שלנו. אנו מוסיפים לבנים בכל יום.

עברו ימי פסח, התחלנו לספור ימי העומר, אנו מתכוונים
עכשיו לקבלת התורה, התורה נכנס לתוך העולם.

אדם צריך לרדת לעוה"ז, הנגה עושה כאילו הכל סתם,
הנשמה לא יכולה לסבול את זה, זה כואב לו, נראה כמו יום
סגרירי יבש, ובאמת הכל אלקות

התורה אומרת, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, אתה תהיה
מלך. בצאת ישראל ממצרים, בית יעקב מעם לועז, לא
ידענו לדבר, יצאנו ממצרים קבלנו את הדיבור דקדושה,
יכולין לגלות כבוד ה' ע"י דברי תורה, דברי תפילה, דיבור
של התבודדות, יש קשר להקב"ה. יודעים שהקב"ה נאמן

כי אחרי העליה צריך שתתקן למטה, אבל אין תיקון למטה, מיד סופרים, מתחילים לדבר, כמו ילד שלא יכול לדבר הרבה, אבל יכול לדבר דבר משמעותי מאד, אבא אבא, אמר הכל, כך אנו אומרים את הכל, היום כך וכך לעומר, רבונו של עולם, זה כמו 'טיל', מנוע חזק של איורים שעפים למעלה, מלאכים ושרפים פורחים ואומרים שירה, כי אמרת כך וכך לעומר, שבוע אחד ו... זהו עירק הקשר בין האור הגדול של אהבה הזה שה' אוהב אתנו בחר בנו מכל העמים, וזה מתקשר לעולם הדיבור, ומזה נהיה עשרת הדברות שנכנסים וכובשים את העולם, בשביל הקב"ה,

אנכי ה' אלקיך, זה המקום שנכנס אלקות בעולם, ואח"כ התורה נכנס לעם ישראל וכו', וכמו שרבינו מזכיר ד' מדרגות, והכל מתהפך לאלקות

העיקר הוא האדם, שאדם יהיה מלך, בצאת ישראל מעם לווע, ישראל ממשלותיו, אתה מושל על מי, על ה' כביכול, ה' תמיד מושל, אדם רוצה פרנסה, בריאות, שלום וישועה, תדבר אל ה', אתה מושל על ה', מקודם אמר 'לא' ואתה מבקש ומבקש, ואומר 'כן', כל דבר יש מספר תפילות, אתה מושל על ה',

וזה שרבינו מודיע לנו שצריך לבקש הרבה, אפילו עבר שמונה מאות פעמים על כל התורה כולה, וזה חוזר עליו, הוא מאד בשאל תחתית, אם צועק בכל יום שעה לה', ושאר היום רק בשמחה, שעה ביום תצעק לה', מוחלים לו, הכל מתכפר, והעיקר בימי התשובה, ספירת העומר זה עיקר ימי התשובה, זה הזמן שהעולם שב לה', הכל תלוי במה שאדם מעורר את לבו להיות מושל, למשול על הקליפות ופגמי הנפש, ומה גלגול שלו, הכל חומות ברזל של אחיזת עיניים, מבצר עם חומות, נדמה שאי אפשר לעבור ובורחים, אבל בן המלך, יודע שאני אוהב את האבא, הוא מחכה לי מאד, ורץ ועובר על כל החומות, מרוב אש אהבה שבקרבו, התגברות שלו, הוא נכנס לתוך הקיר כמו משוגע, לא מסתכל על כלום, ובכל קיר נדמה לו יותר אימתני, יותר מהקיר הראשון, פחד אש ונחשים בולעים אותך, נכנס ללוע ארי ולא מפחד, מרוב אהבה, כך אמר הבעש"ט

כשאדם מושל, יכול לבטל הקליפות והמניעות, כי עוה"ז רק מרמה את האדם, ומבלבל את האדם מאד, ככה צריך להיות.

זה הפסוק אומר, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, אתה תשלוט על הכל, זה תלוי באלה הדברים, שזה כח הדיבור, כח של הצדיק, הדיבור של רבינו פירוש אור הקדושה שיוצא למצב שלנו בכח הצדיקים המופלג שזה אור רוחני, לא מובן בכלל, אור עצמי, בכח הצדיקים, הנשמה, יש משהו שנכנס בתוך הדיבור, ומשהו שמתגלה בכל יום מחדש, ואח"כ יש הדיבורים שלנו, ומה שאנשים מחדשים אחד עם השני.

רבינו מלתחיל עם פסוק, חרפה שברה לבי, חרפות וביזיונות, שוברים לבו של אדם, יש לב, רחמנא לבא בעי, עיקר האדם זה הלב, לכאורה זה מכונה שדופק חיים בום בום, דופק את האדם, מה זה שייך ללב, יש גם מח, מה זה מח, יש דבר כזה? פעם לא ידעו מה זה מח, לפני שש מאות שנה חשבו החוקרים שהמח זה סתם נוזל, שום דבר, העיקר הלב דופק, פחד מורגש בלב, שמחה מורגש

מבטיח ומקיים, מתפלל וה' שומע. כשיש אמונה ברורה, רואים שהכל הסתדר בסוף, לקח מאתיים שנה אבל בסוף הכל מסתדר, כך נהיה קשר בין האמונה והדיבור שלנו למציאות. התורה נכנס בעולם ותופס את המציאות. תעשה את העבודה, לא תמיד תראה מיד, בסוף תראה מה פעלת. שאתה ממלכת כהנים, אתה מלך.

גוי קדוש, כל גויי הארצות הם עבין אחר, גוי קדוש זה עבין אחר, קשר לה', קדוש היינו שה' מקודש מתוך העולם, אתה קדוש ושמן קדוש, בתוך הגשמיים אני רואה את הרוחניות, בתוך ההסתרה אני אומר שה' מקודש, הוא מנהג את הכל בתוך ההסתרה.

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, ישראל ממשלותיו, יש גויי הארצות אבל אנו גוי קדוש, רואים את העולם, ויודעים כל זה נברא כדי לגלות שיש ה', יש בעוה"ז ריקנות וקליפות, וה' הוציא אותנו משם, אפילו עוה"ז כולו שירות ותשבחות לה', ממלכת כהנים.

בסוף ימי הספירה אמר לנו משה רבינו, הדברים האלה, אלה הדברים אשר תדבר, פירש רבינו שכל זה נמצא בתוך כח הדיבור. עשרת הדברות הוא מרכז של כח התורה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שנכלל בהם דברי הצדיקים, התנאים ואמוראים גילו ורבי שמעון גילה את החיות של כל זה, והשתלשל באור הבעש"ט, ורבינו נותן ופותח את כח התורה, 'אלה הדברים', חידושי תורה של הצדיק, הדברים שהוא אומר, שזה עבודתנו לדבר דברי תורה ביחד, לחפש ולבקש ביחד חברים, לבקש את התורה ביחד. אלה הדברים, בתוך הכלים של הדיבור.

וזה נעשה בספירת העומר, זה הדרך שאנו מתקשרים ליציאת מצרים, לספור, לומר דיבור קטן, היום כך וכך לעומר, ספירה כולל הכל. מה יש לעשירים גדולים, אין להם כלום, רק כרטיסי פלסטיק, רובם לא עובדים, אלא שיש מספר בבנק, זה הכל.

וכך יש לנו מספר, מספר בני ישראל, כל אחד מני וספור, בני ראובן בני שמעון וכו' וכן ספור כל אחד כמה דיבורי ברכות אמרת היום, כמה דיברת דברי תפילה, דיבורים מהלב, כמה קרבת אחרים, דיבורים אמיתיים לבני ישראל שהם הכלי לאור ה'.

הדיבור הוא הכלי הראשון אל המחשבה, יש מחשבה, ויש פנימיות המחשבה, רבינו קורא למחשבה בשם רצון, הצדיקים יש להם מחשבה טובה, אנו עובדים תמיד לטהר את המחשבה, המחשבה צריכה להכנס לכלי, אחרת זה ריבוי אור, ברצון תיכנס למחשבה וכונה, ומשם לדיבור ומהדיבור יהיה נעשה.

אחר שנתגלה האור הגדול שה' ברוב רחמיו בוחר בנו בכל שנה מחדש, הציל אותנו מקליפת חמץ ונתן לנו רק מצה, תמימות ופשיטות. ואח"כ מחזיר אותך לחמץ, מחמיץ את עצמך בשטותים עולם הפירוד, הולך אחר הלב המגושם, אהבות נפולות, וככה מתנהג ונופל לתוך תאוות ודאגות, אהה, עבר החג, צריך לחזור אל הרפת בקר, ועזי צאן, זה מסריח קצת, דגים, כרישים, אתה נמצא בעוה"ז, פילים וג'רפות, עובד פה בעולם הגשמי הזה וואו וואו, חוזר אחרי החג, ובבנק יש חור, אהה. והלב נשרף והחמץ חוזר בגדול.

דרכי נועם

קרבת ה', קול המוכיח הראוי, מרגיש בלב, שהרבי מלמד אותך תתחיל מחדש, ה' כן אוהב אותך, אע"פ שאתה באמצע שאתה שבור, השיר מחיה את האמונה, ונהיה לך כזה טוב, וזה טעים מאד, כי נפלת ועכשיו אתה קם, אתה מרגיש את זה, כי היית מקודם שבור, בחושך, והנה הגיע אור, אתה מקבל את זה כראוי, לא שדואג מהעבר, אלא חוזר לאבא ושמח שהוא שומר שבת, ב"ה כן נצחתי, והוד, איזה חן יש לי אצל ה', ועם הזמן עולה יותר לחג"ת. ולמוחין דגדלות. ועוד יותר מתרפא שה' מאיר לך.

והניגונים האלה עולים ויורדים, ואנחנו מעלים את המלאכים ואת השרפים, ונעשה שעשועים כאלה, שירות ותשבחות כאלה, אורות וגוונים ועליות. טוב, זה מה שאנו סופרים את הספירה למעשה. הכל סביב מציאות של עומר שעורים.

הוציאנו ממצרים, ראינו את החירות מחדש בכל שנה, יצאנו ממצרים ממש, אכלנו מצה, תתחיל לספור את העומר שעורים, זה מתחיל בתוך הפסח, העומר זה המחשבות של הבהמיות של עולם הזה, יום ראשון שלאחר פסח, ממחרת השבת, יש האור הזה, הולכים לקצור העומר, שזה הבהמיות שה' עושה, כשקוצר, אתה עושה את הבהמיות שלך, כשגודל מהארץ הכל טוב, ה' ברא את זה, אלא שהאדם קוצר ואומר שזה אני, עובד ע"ז, שקר בלוף, ומהגויים נעשה כל החושך שבעולם, הם מחשיכים כל העולם כולו, בני אדם שכופרים באמונה, ועושים נגד רצון ה', לא מאמינים בה' ובתורה. הבעיה זה רק בן אדם שלוקח את העוה"ז, הדבר הכי נמוכה זה קצירת שעורים שגודל מאדמה, כן ביאר רבי נתן,

הדומם צומח חי ומדבר כולו טוב, הם מגלים כבוד ה', אבל כשקוצר משהו מעוה"ז ולוקח לעצמו, בזה צריך תיקון.

בשבוע ראשון יחד עם הריחוק מחמץ יש לנו כח לתקן.

בשבוע השני של הספירה, מתקנים עוד ועוד, באלו השבועות מקבלים כח להפוך את החושך שבלב.

דוד המלך אומר חרפה שברה לבי, החרפות האלה שוברים לי את הלב, אתה זורק אותי לתוך עומר שעורים, חושך כפול חושך שבע פעמים, צמצומים עומר, הראש שלך בתוך הדלי ולא רואה כלום

ראיתי פעם חתולה הסתובבה עם ראש בתוך הדלי, ולא יכלה להוציא את זה, וכך אנחנו הראש בתוך בהמיות ולא רואים כלום, נמצאים בחושך, יש מה להודות לה' ולא רואה כלום, יש ב"ה שבת וציצית, ולא רואה כלום. אני בתוך העומר שלי, עומר של שעורים, שעורה בגימ' פעמיים מנצפך בחי' דין.

דוד המלך צועק, חרפה שברה לבי, זה כואב, למישהו אחר יש, ולי אין, כשאין לי מה שיש לשני, זה כואב מאד, קנאה ושנאה ותאוה כבוד, אדם רואה שאני מלא קושי ועובר עלי, ובאמת כואב מאד החרפות והבושות שיש לך מעצמך, תראה כולם הצליחו, וכו', ובאמת זה כפרת העוונות הכי טוב, ישמע בזיונו ידום וישתוק, עי"ז אתה מתפטר מכמה טונות של גהינם, מוריד את המשקל ככה.

אדם מסתכל, אני אף פעם לא מגיע לכלום, למה לא מגיע, כי אומר שהוא לא מגיע, חרפה שברה,

בלב, מה במח? נזלת של האף, ליצי' כזה, היה גאון שעשה מטוסים, הוא חשב שאין דבר כזה מח, כי באמת אין להם מח, רק ליהודי יש מח. הגוי לא ידע מה זה מח, עד היום הזה עוד לא יודעים מה זה המח בדיוק,

כל החיות של האדם הוא המח, אבל אדם מרגיש את הלב, כי בלב יש נפש, הנפש החיונית, חושבים שהמח יושן, ולא יודעים, עוד לא תופסים מה זה המח. הנפש הזה חי, שם החיות.

ובכל יום הוא מביא חומר כמו מפה עד הירח, בכל יום,

הלב הזה יש לו הרגשה, מה נכנס בלב, הוא המקום שנתפס בעוה"ז, הלב מרגיש אהבות נפולות כמו בהמה, אוהבת לאכול, קמה בבוקר, אההה, הוא רעב, מוויז, מתאנח, תשמע את הפרות על הבוקר, הרועים מביאים את השעורים בדלי, אההה, מכניס את הראש בתוך הדלי, רוצה לחיות שם בתוך הדלי לעולם, נס שהוא מעלה גרה, כך יכול לחיות, אם לא, היה נחנק למות, בלי השחת הזה עם המים וכמה ג'וקים, לא חי

כך אדם יש לו מלא תאות, אהבות נפולות ובהמיות, ומלא פחדים, בהמות יש להם גם פחדים כמו בן אדם, מגרד לו ולא יכול לגרד, הזבוב משגע את הפרה ולא יודע מה לעשות, לכן יש לו זנב לנקות מהזבובים, ה' ריחם עליו, הוא מתהפך ומסתובב לנקות את הזבוב, נו

אנחנו מאד דומים לזה, קצת יותר גרוע אפילו, כי האדם יש לו גם רגשי אשמה, בהמה אין לה, לנו יש 'עבר' וכל הצער שהייתי יכול להיות ככה, זה אין לבהמה, וכל זה נמצא בלב, כי הלב יורד ומתלבש הנפש החיוני בתוך נפש הבהמי, נפש דקדושה אבל מלוכלך בנפש בהמי, וזה מפעיל את הלב, זה חיות אלקות שמפעיל את הכל.

הלב הוא העבודה שלנו, התפיסה שלנו לתפוס את הבריאה ולתקן את המדות הנפולות, זה השליחות שלנו, באנו לעוה"ז, הורידו אותנו למקום שלא רוצים לקיים את התורה, לא מכיר בגדולת ה' רק מכיר בטבע, מכיר במה שהוא אוהב ומפחד ומתפעל, הדברים האלה הם מדות שבורות, לא גורמים מה שהם עשויים לגרום, אהבה צריך לגרום לאדם לפעול, לפעול תענוג, אהה, אתה אוהב דבר, כך אתה אוהב את ה', אוהב משהו שמביא לו חיות. אדם אוהב לחיות.

מי האיש החפץ חיים, אני רוצה לחיות, הלב מציג לך את האהבה בצורה שזה מביא לך צרות, לב גשמי, רוצה משהו אחר, פחד, במקום לפחד מה' יראה מתוקה בדרך השכל, זה מקפיא אותך, לא יכול לעשות כלום, וכן אתה מלא התפעלות משטויות, וכל הצרות שבעולם, וכך אתה חי, מנצחים אותי, לא הלך לי לא הולך לי ולא ילך לי, לעומת הוא גמלנו הוא גומלנו והוא יגמלנו, בברכת המזון אומרים ג' הטבות וג' גמולות להמשיך להאמונה טובה וגמול. בברכה הרביעית שזה מחיה את האמונה, ה' כן עזר לי ועזר לי ויעזור לי, ויהיה לי טוב נפלא מאד.

הלב יש לו את הכח הזה, אבל חרפה שברה לבי, הלב צריך להיות לב של יהודי, ששולט על כל הדברים האלה, לב של יהודי קיבל את עשרת הדברות, לב של יהודי זה מקום משכן הרגשות דקדושה, המדות המבוררות של התורה, מרגיש את הברכה, את האמונה, כן נצחתי את היצר הרע, מרגיש

שלימה זה רק שליחות. ה' איתי, קבלתי את התורה ויש לי ציצית תפילין ורצונות טובים, מה שאני צריך לתקן, בונה ומבקש מה', וכך הכל מסתדר.

איך זה יסתדר? רבינו מגלה כאן מה זה קבלת התורה וספירת העומר, איך סופרים את העומר לקבל את התורה, מה עושים כשאין לב, עיקר האדם הוא הלב, הלב נשבר, אין פרנסה אין גרוש אין חברים, הכל מניעות משמים, אין שום מצוה שאני יכול לעשות, כל התאוות שולטים, מרגיש כמו גוי שצריך להתגייר. אומר רבינו, התיקון הוא ע"י שמקשר את לבו לנקודה השייך ללב בעת הזאת, הנקודה הזאת אור מ"ה החדש, התגלות ה', אני ה' ולא אחר, שאדם יכול להמשיך עליו בכל יום, בפרט בימי הספירה, הוא המח החדש שמתגלה מכתר עליון, כל יום שמתגלה משהו, זה ממוח עליון מכתר, שיש התחדשות מרצון שברצונות, גם מוחין דקטנות הוא המח הכי נצרך לנו, פשיטות ותמימות, פשוט ה' נמצא, כמו ילד שלא מבין צרות, מח הכי טוב,

יש מח דגדלות ראשון, אני כן נצחתי, קטנות שני זה עזות, חזק, אני מתגבר, יש לי בטחון שכן אגיע, ומוחין דגדלות גדול, הבנה ממש, וכן מצד הביטול, בכל יום יש ע"ב וס"ג דא"ק שמעורר אור מ"ה החדש, בכל מצוה, ויש בכל דבר תיקון השבירה, התורה נתנה לנו כח לעורר את האורות הכי גדולים להמשיך נקודה שיש יכול לתקן.

כמו שיש בשבירת הכלים, שהאור כן יכול להאיר, כי יש ג' דרגות בנפילה, זה כן יכול להאיר למקום הנפילה, אבל צריך שיהיה התחברות למעלה, וזה התיקון, שתמשיך את הנקודה

הבעיה שלנו הוא שאני רואה את עצמי רחוק רחוק רחוק, כבר בקבר אלפיים שנה,

הפוסקים אומרים שאחר שלש מאות שנה אין טומאת כהנים בקבר, כך אנו מרגישים היום, אחרי שלש ימים כבר מתיישים, עבר עלי הכלח, כך אדם רואה את עצמו, כל אחד לפי עניינו. רק אם אתה רוצה את האמת.

אם הוא רוצה כבוד וגאווה, הכל ילך לך טוב, כי הקליפות אוהבים אותך, נהנים מהתורה שלך, זה סחורה טובה, וכו' זהו עוה"ז.

בכל דבר יש קליפות, כשאתה עושה שלום איתם אתה מסתדר, כשאתה חולק עליהם, קשה, בפרט רבינו, לא יכול להתגלות, זה הארת משיח, הם מאד מפחדים מזה, מה עושים, כשאנו נופלים בכל פעם ללב סתום כזה, אין שום לב, אין שום כח, ברור לי שאני לא יכול לעשות כלום, אין אמונה, יש אמונה אבל אין לזה משמעות,

יש מצבים כאלה לכל מי שיש לו מצבים כאלה, רבי נתן מדבר על זה, כפי הנראה מדבר לאנשים שרוצים לעבוד את ה', לכן עובר עליהם התיקונים האלה, אחרים אין להם תיקונים כאלה, יש להם כבוד מחיה אותם, אני רב חשוב, מכבדים אותי, וכו', וענייני עבודת ה' לא מצער אותי, כי לא חפשי אף פעם לשבר תאוות, הכל בסדר, הלב משוקע באיזה מקום שהיצר הרע לא מפחד מהלב שלך, כי אתה לא תופס בכלל את הקדושה, כי אתה לא עסוק לתקן, סתם מסתובב בתוך איזה טעות, אין לך רצון לאהבה דקדושה, קדושת אכילה וקדושת הברית, תפילה רק יצאתי

מה עושים כשלא הולך עבודת ה', כל מה שהוא רוצה להתקדש באיזה קדושה, להכנס לאיזה עבודה, שום דבר לא מסתדר, מה שאתה רוצה נהיה הפוך, רצית לעלות דרגה נפלת שתיים, רצית להתפלל בקדושה ואי אפשר, חרפה שברה לבי, עוד שנה ועוד שנה, גדלתי אכלתי עוד שק תפוחי אדמה, בטטות, הלכו הבטטות ואני נשארת בטטה. חרפה.

דוד המלך צועק, חרפה שברה לבי, החרפות שוברים את הלב, אין לי כח לעשות. זה המצב של המדה הנפולה שהחרפה שוברת לי את הלב. האדם צריך לחזור בתשובה, בא נחזור בתשובה, זה לא טוב פה, איך נחזור בתשובה? כל יום ויום צריך לדבר איזה דיבור, דיבור של הספירה,

והוא ע"י שאני נזכר ביציאת מצרים, ויודע שיש תורה בכל דבר, יש הלכה בכל דבר, קיימתי את ההלכה, בספירת העומר יש לך כן שכל אתה עבד ה', ה' העלה אותך, יש לך מה לשבח ולהודות, אין טבע, רק גדולת ה', ביציאת מצרים מתגלה גדולת ה', הנה אתה תקבל את התורה, התורה תטהר אותך, הלכות ומדות ודרכי עבודת ה', ולדעת שבכל דבר, כל החומות האלה שנראים כזה אימה ופחד והסתרה, זה ניצוצות קדושים, כמו בן מלך יחיד, בן יחיד למלך שנפל לשבי, כן, והוא חטוף שם בצער ויגון גדול, זה באמת עצמיות חיות אלקות. החיות הזה, הוא בצער, נמצא במקום של הסתרה, ומחכים לי, לברכה שלי, קצת כונה, קצת רצון, משחרר ומעלה את זה, זה האמת מה שהולך כאן.

כל אחד יש לו קושיות, האם אני בן מלך, כל ניצוץ מחכה, לי או לאחרים? אל תשאל, כל אחד מתקן מה שמתקן, ומה שעובר עליך בעבודה ובטרחות וביטול זמן, זה בדיוק בשבילך

מה קורה באמצע, אם יש לך אתה יכול לתקן, אלא שאין לך כבר, וכו'. אבל נפילה כזאת לא הייתי בחיים בחושך כזה, בכל שנה ושנה היאוש גדול עם האדם יותר ויותר, זהו חרפה שברה לבי, לא הולך לי, ואנושה, המצב האנושי, ואקוה לנו, שמישהו יחזק אותי קצת, ואין, השני יותר מיואש ממני, רוצה רק את העסק שלי, ולא מבין איך לחזק אותי, אין לי מי שיחזק אותי, אני לבד בעולם, ולמנחמים ולא מצאתי, חבר הכי טוב שלי אין לו זמן, הרב נהיה זקן, אין לי מי שיחזק אותי,

חרפה שברה לבי, הלב נכנס ליאוש, אין כח בלב לעבודת את ה', ובספירת העומר יורדים לתקן את הלב הזה, ובכל יום צריך לעבור את המנהרה החשוכה עד שאול תחתית של המדה הנפולה ואתה צריך לתפוס את כל הניצוצות הנפולין מכל הגלגלים וכן מה שקלקלת בגלגול הזה, וזה עושה לך כזה חושך, מה אני חי, מה אני עושה, מה יהיה, חרפה שברה לבי ואנושה, ואקוה לנו ואין, מי יחזק אותי, ולמנחמים ולא מצאתי, רק השקוני חומץ, חבר הכי טוב, נותן לי חומץ לאכול, ויתנו בברותי ראש וכו',

מה עושים?

אומר רבינו זהו חלק מקבלת התורה, על זאת כתוב ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, תשלוט על זה, בצאת ישראל ממצרים, ישראל ממשלותיו, יהודה לקדשו אתה קדוש, אתה מלך, על כל הסיפור הזה, למה, כי אתה מאמין באמונה

דרכי נועם

הנקודה טובה שיש לי היום, אשרי אדם שמתחיל להתחזק בזה.

וכך יוצא מהקושיות ובלבולים, הולך לישון, ביטול, יש אדם שלא יושן ממש, אבל מבטל את עצמו וחושב, לעורר את מציאות התשובה, מתבייש לפני ה', אני אשם, ומתחיל בתמימות אה"כ יבא מוחין דגדלות, התלהבות, הלב יחזור.

זהו התיקון שיש תמיד נקודה ששייך ללב שלך באותו העת, הנקודה הזו היא אור מפלא ונורא, זהו כח התורה וסדר התיקון שאנו עסוקים, קבלנו את הנקודה הכללית בפסח, צריך לקבל את הנקודה של שער הנ', עברנו חמשים יום של חיפוש, חמישים נקודות, במצרים בדרנו את חמישים שערי בינה מתוך הגלות, כמ"ש בלקו"ת סי' ע"ג, זכנו את המדות האלה, כל אדם זוכה לחמישים שערי בינה, כשמזכך את השערים שלו דווקא מתוך הירידות.

כח הבינה הוא צריך להזדכך, כי הוא אור שצריך את הכלי, לקח רד"ו שנה של גלות לזכך את הבינה, ולכן עברו מ"ט שערי טומאה. @@

כולנו מאשרים את האלומות, קמה אלומתי זה שם של מלכות, ספורי מעשיות, שיכול לרדת ולהעלות את הבריאה, הצדיק מושל, יוסף הוא השליט, הוא שורש נשמות ישראל, השורש של כל החיים שלנו לברך בירורים, כי אנו נכללים, קדושת הנשמה שלנו שיש בה קדושה, כולנו נמשכים מאחדות ה', הנשמה נמשך בעולם בכח הצדיקים השלמים שהם הקדושים וטהורים, ע"י אברהם יצחק ויעקב מתגלה הקדושה, הנשמות הגדולות שיש להם כח לשלוט על העולם.

ואנחנו הענפים של הצדיק, העץ הגדול, על הענפים יש פירות ויש ציפורים משוררים, יש כמה דרגות של עץ החיים אחד מעל השני, עד עץ החיים השורשי שהוא הצדיק, ואנו צריכים לקחת את הבריאה ולהעלות למעלה מהמקום, ועיקר הממשלה הוא להאיר לעורר לבם לעבודת ה', שמע ה' קול יהודה, ואל עמו תביאנו, תשמע את הקול של התורה, יוסף הוא השליט ויהודה הוא המקבל, הנשמה שמקבלי מהתחזקות זה יהודה, גור אריה יהודה, עזות, מקבל את הכח שלו מהצדיק, ועל עמו תביאנו, זה נכנס לתוך עוה"ז למציאות הירידה שלו, להאיר הארת הצדיק בענפים, בלב ישראל.

אני רואה שאתה לא אוהב את הפירוש הזה, רוצים ממשלה, שהרב יאמר שתהיה עשיר מופלג, שיהיה רפואה וישועה תמיד, אמון, שיהיה כל מה שצריכים, עשירות וכל טוב, אבל עיקר ממשלת הצדיק המושל, אומר רבינו שצריך הממשלה שלו הוא עובדת ה', אם אדם רוצה את זה, יקבל גם את השאר כנראה, העיקר רצון לצאת מעצבות, לקבל התעוררות בתוך המות הזה, בתוך הלב שמת, יש מצבים שלא יכול, וצריך לקבל התעוררות כאן, יש מקום שאני יכול להחיות את עצמי כאן, זה מה שאדם חייב, בלי זה, אין כלום. ככה הולך עבודת ה'.

העיקר הוא לעורר לבם לקבל התעוררות, ולקבל הארה, לקבל רצון שהוא עוד רוצה לחיות, בלי רצון, הכל קפוט, נשרף כבר, חורבן והכל שרוף, היה פצצה גרעינית וכל העולם נשרף, ואף אחד מעוה"ז לא נשאר בחיים, מה אני אוכל עכשיו, אני לבד כמו נח, מה לעשות. רבוננו של עולם תשלח לי התעוררות שאני יאמין שיש עוד משהו, העולם

ידי חובה, ואכלתי הרבה בשר ויין בחגים והכל בסדר

מישהו שאל אותי שאלה, אם צריך ללכת למקוה בערב פסח, הרי כבר הלכתי ביום שישי בבוקר, וכבר כיוון לשבת ולפסח, האם צריך ללכת עוד פעם, אמרתי לו, בוודאי לא צריך, כולם טועים, כי יש להם תאוות, רוצה לקבל יו"ט מתוך שמחה שהלך למקוה, אבל אצלך היו"ט הוא בשר ויין, צריך גם לבשל את הבשר, לך למקוה...

מי שאין לו רצונות אין לו בעיות, אין חרפה, הלב מלא גאווה וישות, ולא מתקן, ב"ה כל יהודי יקר, אבל מי שרוצה לשוב בתשובה, לקבל את התורה מחדש, לעבוד את ה' במחשבה דיבור ומעשה, מה שהצדיקים מגלים השגות אלקות ולדעת מגדולת ה', היצר הרע יוצא עליך בכזה מלחמה, שאתה שוכח איך קוראים לך, כל אחד כפי עניינו.

זה מלחמה,

כמ"ש בסי' כ"ה, החסידים טועים כאילו זה נפילה, זה לא נפילה, זה מלחמה עם אידיעות ששונא אותך מאד, הוא לוחם עליך זה לא אתה. ההתחלה לפסח מפורים, כך רבינו מגלה, כי העיקר ההתחלה הוא מלחמת עמלק, סופרים עכשיו ממחיית עמלק של פסח למחיית עמלק של שבועות, הם סוגי דרכים לצאת מהמדמה, הדמיון הפורה שקובר את האדם שחושב שעובר עליו, תבין שלא אתה עשית את זה, עמלק השונא המחוץ שלוחם עליך, הוא עשה את זה, כח הקליפות. ואתה מרגיש אני ככה ככה, עד שאין לב, מת מת ה' ירחם.

אומר רבינו יש כח לשלוט על זה, מי אומר שיש? אחרים אומרים שאי אפשר לשלוט, אז בואו תקבלו את הדעת של רבינו, שכל החושך ענן וערפל, וקטנות הדעת, שאני רואה, אני מרגיש, כל זה הוא התיקון שלך, זה טוב מאד.

כי האדם שהלב שלו שבור, ואין לו כח, ונהיה גשמי גם כן. כל זה חלק מהמלחמה. מה צריכים לעשות. להתחדש. בכל יום מחדש, מתוך שאול תחתית תכלית החושך, קבלתי כדור בראש בצוואר, אבל אני עוד חי, קם ורץ, תגיע לבית חולים תתרפא תשאר בחיים, ראינו דבר כאלה, ירו לך בראש,

אפרימ'ל, מכר משהו בשביל פרנסה בשוק, גוי ירה לו שמונה כדורים בראש, כולם נעצרו בסינוסים, ולא הוציא אותם, הוא נשאר בחיים. הוא חי ובעט, היה ברסלבר של פעם, אש, לעבעדיג.

חתול יש לה כמה חיים, כך אומרים, גם אני, לא אכפת לי, אני ממלכת כהנים, אני שליח של רבינו, לא אכפת לי, זהו הכח של ספירת העומה, לשוב בתשובה תלוי בהתחזקות, ההתחזקות שאנו צריכים זה התחזקות בכל פעם, להתחדש במקום יותר נמוך, יותר חשוק, יותר בלי כח, יותר הסתרה שכיסו עליך קילומטר ביטון על הראש, לך תצא משם, אתה פצצה גדולה, פצצת אטום, מפחדים ממך, מכסים עליך ביטון כזה, ובאמת הכל כלום, הרצון של האדם, ההתחברות של רצון ה', מעביר את הכל, אני רוצה, אני רוצה.

אין שום דבר יכול לעמוד מול הרצון, בהרצון הזה אני פועל את הכל, אח"כ מנסה לומר ספירה, לא הולך, ברוך, אתה, וכו' וכך אתה סופר, קשה מאד לספור, נכון? תגיד רק את הברכה, זה אתה יכול, אח"כ תגיד את המספר, וואו אתה לא יודע מה פעלת, זהו הדרך שמתחילין, אני סופר את

דרכי נועם

לא נגמר, תן לי התעוררות שיש לי מה לעשות בעולם, ההתעוררות וההארה, הוא צד ימין וצד שמאל, תוכחה וחיות. זה מה שרבינו ממשיך לנו לכל מקום ממש.

זהו הממשלה של הצדיק, וזהו ענין קבלת התורה, בכל שנה אנו מקבלים את הכח הזה של פנימיות הארת אור רצון ה' שרבינו ממשיך עלינו את הרצון, כמו שנתגלה בפסח, ובשבועות מתגלה מה שאנו מתבטלים אפילו בשאל תחתית, הקטנות דקטנות דקטנות הזה, הדבר הזה הוא כמו אחד שנשבע, אני איתך שם, אפילו שאתה בתוך הביוב הוא בא להציל אותך, התורה הוא כמו שבועה שיוּרד עד שאול תחתית של עוזה, שיהיה השראת השכינה למטה, אדם נמצא בעוה"ז במקום שאין שכינה, ואתה יש לך שליחות לתקן, מה שמלאך ושרף לא יכול לרדת לשם

אבל צריך הארת ההתעוררות, אדם צריך לקבל את כח הממשלה של הצדיק, שזה המציאות של ספירת העומה, ממחרת השבת, השבת הוא עצם כח הצדיק, עצם אור הקדושה שיוּרד עלינו להוציאנו ממצרים, ממחרת השבת היינו מה שאתה צריך לקבל את זה בתוך המחרת, עומר שעורים, שזה המקום שלנו בעוה"ז, וחוזרים לחמץ יותר קשה, מציאות שמחמיצים את הראש בכל המציאות, עבר והוה, ואתה משתגע, בקושי מתפלל שחרית מנחה מעריב, וספירה בלילה הכי קשה.

אבל אתה כן מתחזק, רצון ורצון, רוצה ורוצה, אני כן רוצה, אם לא יכלת להשלים אז, תשלים אח"כ בשעה התבודדות, אפילו אם נרדמת באמצע הספירה, אח"כ תשלים, תשב עוד פעם, אם התפללת ערבית ולא כוונת, אתה יכול להתפלל רבע תפילה אח"כ במחשבה, ה' מעריב ערבים, ה' אחד, אחדות ה', אפשר בכל יום להשלים תפילה במחשבה, והעיקר לקשר את זה ללב שלך.

רבינו אומר בהמשך שהמציאות הזה של כח הצדיק נקרא מלאפום, צדיק יסוד עולם, כי הצדיק, עיקר הצדקות שלו שהוא עבר את המקום הזה,

זהו הדיבור של הצדיק, שהאור נקרא את הכלי, אנו לוקחים את הכלי, זהו השליחות של אדם בעוה"ז, אנו בפרשת שמייני עכשיו, עוד פעם ראש חודש ניסן, חוזרים לשמיני למילואים, שרבינו מסביר בתורה ע' שהעוה"ז מפריד את האדם מה', בכח, כל אחד כפי עניינו.

אבל בר"ח ניסן, הצדיק קורא לכל אדם ונותן לו כח של משיכה לה', ויודע שאני כן לחן בעיני ה', יש לה' נחת ממני, מקבל ממני חן, אע"פ שזה מח פשוט, לא מוחין גדולים, אני יהודי, יש לה' נחת רוח ממני, האמונה נקרא כח משיכה זה מושך אותך קצת, ה' כן צריך אותי, ורוצה בי, המשיכה הוא התחלת העלאת החן והחשיבות של ישראל, זהו עיקר ההתחלה.

מה שאדם מתחיל, לקשר את הכל חזרה לה', הצדיק כל ימיו הולך עם רצונות כאלה, והוציא את זה לפועל, ואנו צריכים להתקשר מתוך הרצון שמאיר בנו, מקבלי סאת הכח למשול על המצב שלנו, שאור ההתעוררות מגיע לי, זה בחי' הדיבור שהוא אור בתוך כלי, מציאות הצדיק הוא אור בתוך כלי, הוא עשה כלים חדשים בעולם לאור האלקי, משה רבינו גילה את כל הכלים, התנאים אמוראים גילו תורה שבעל פה, שזה יותר חמור מתורה שבכתב, הקיום הוא עיקר לעובדא למעשה תורה שבעל פה, מדרבנן יותר

חמור מדאוריתא, צריך להזהר בזה יותר, אמונת צדיקים יותר חשוב מכל מה שאתה לומד, בלי זה, אתה לא יודע מהו התורה. רביון מביא לך כלים שקרובים לכלים שלך ומכניס לך את האור, וכך אתה מתחבר לה', זהו הממשלה, שנותן לך את הכלי למקומך, זהו הדיבור של הצדיק שעשה דברי תורה, אתה קרוב לדיבור הזה, זהו הכלי לאור שלו, זה מה שנשאר, זהו החידושי תורה.

זהו מציאות האור, מציאות השכל שלנו, זהו קשר אל המציאות של עולם מתוקן, זהו העשרת הדברות שבכל שנה, שמכאן נמשך הכל.

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולזקני ישראל, ההתגברות המשיכה הזאת נגד כח המכריח, יש משהו שמכריח, זהו עיקר שלימות האדם, הוא נמשך לה' ממקום שמלאך לא יכול לסבול, נהיה טומאה אפיקורס כזה, ואנו עוברים את זה, וזה עיקר הנחת רוח לה'.

רבי נתן מסביר כמו שעון קפיץ, לא היה מנוע חשמלי פעם, רק קפיץ, לוחצים ומכווצים את הקפיץ, ואח"כ זה נמתח, הברזל רוצה להפתח, ולא נפתח ברגע אחד, אם רוצה, נהיה דביקות גדול ברגע אחד, ואחכ נפילה, לכן עושים גלגלי ברזל עוצרים שלא יפתח לגמרי.

יש כלים מופלאים כאלה, המעלה הוא שמתכווץ, אתה פותח רק קצת, לא הכל ברוח אחת.

וכמשל הנודע של העולים על ההר, לכבוש את ההר שיהיה נקרא על שמו. והנה כשכבר עולה, יושב שם משיהו על ההר, הרי שכבר הקדימו אותי, הסתובב וקפץ, יהי זכרו ברוך, מי זה היה, עיתונאי הגיע במסוק לצלם אותו,

אנו צריכים את הכח לעבור את וכו'

חצי שנה שנתנו תרומה למשכן, ועוד לא הוקם, חיבו חיבו, שאחד יאמר לי שאני כבר נקי וזכיתי לסליחה, לא אמרו לנו כלום, ואז באחד לחודש ניסן כולם באו, בנו את המשכן וכו', אהרן לא רצה לצאת @

משה רבינו אמר, הכפרה רק ע"י אהרן, פתאום נכנס ועשה את העבודה, כולם מחכים, וירא העם וירונו, יהיה פה משהו בומבסטי, והנה כלום, אין אש על המזבח, אהרן הכהן אומר למשה, אתה רואה שאני לא ראוי, עשה ברכת כהנים והתבייש ובכה, תפילות והתבודדות ובקשות. נכנסים ויצא, כי אהרן היה צריך להתחבר עם משה, הצדיק האמת. כמ"ש בנועם אלימלך שהצדיק הגדול צריך להתחבר לצדיק יותר גדול, זהו השורש של ברכת כהנים, השורש של מצח הרצון, השורש של התיקון, ופתאום, ויהי נועם, הנעימות שרבינו מאיר לנו, והתגלה כבוד ה'.

וירא העם וירונו, והשתחוו, ויצאה אש כזאת של התעוררות ושמחה.

לפני כן, היו בעיות כאלה, כמו קריעת ים סוף, וגם לאחר שנתגלה האור, עוד צרה, נדב ואביהוא נכנסו לקטורת, גדולים כמו משה רבינו ומתו באמצע החתונה הגדולה, בקרובי אקדש, למה בקרובי, מה זה בקרובי, למה, אלא שנדב ואביהוא לא רצו להתחתן, לא רצו עסק עם עוה"ז, לא רצו עסקים שלנו להסתובב לנקות את הבית, כלים של פסח, ולדבר עם נשים, לא רצו, היו רק דבוקים בשמים, חשבו שיביאו קטורת יעלו את כל הניצוצות ויהיה תיקון

דרכי נועם

השלם, לא שאלו אף אחד, יצאה אש ושרף אותם

למה, שתדע שעיקר הנחת רוח לה', שיהיה כח משיכה מתוך הגשמיות הנפילות. מי שעולה לשמים חשוב מאד, אבל עיקר הנחת רוח, הוא אדם שעובר עליו, בקרובי אקדש, תתחזק בקדושה שלך, אם היית צדיק גדול לא שוה כלום, שוה רק היגיעה הגדולה שאתה עולה לפסגה, מתאמץ, לא להיות על הגג במסוק, לפום צערא אגרא, הצדיק נותן לנו כח בתוך הצער הזה, שנעבור את זה, זה מה שהיה בהקמת המשכן.

אחר שיש הקמת המשכן, אדם נכנס לתוך סדר הקדושה, קדושים תהיו, להיות קדושים, כמה פרשיות על הקדושה, יסוד הקדושה לא ליפול ממה שעובר עליך, אנחנו קודש, קודש ישראל לה' ראשית תבואתו.

ה' יזכנו לקבל מהצדיק את הארת הצדיק יסוד עולם, אנו מרכבה לצדיקי אמת, תנאים ואמוראים, הנה בא הילולא דרשב"י ויארציית הבעש"ט טבשבועות, כח הצדיקים הם תורה שבעל פה, כך שורה בך הדיבור של הצדיק

בהמשך המאמר כתוב שהדיבור הזה נמשך ע"י הדיבור שלוש, מדברים בתורת הצדיק, ומתפללים, סופרים כל נקודה טובה, וזה שייך לזכות רק ע"י שיש חברים ביחד, כך היו נהוג בכלל ישראל, כולם היו חברים, ברסלב בפרט היו ביחד באהבה, הזהירו אותי בבחרותי, תיזהרו מברסלב, זה כזה טוב ושמח, מי שנופל לשם, לא יכול לצאת, וראיתי שזה נכון. גן עדן כזה של אהבת חברים. לא היה דבר כזה שאחד יאמר לשני מה לעשות. רק חיזוק והדרכה

ה' יעזור. שנזכר לקבל את אור רבינו בשלש הנקודות האלה, ואז הנקודה השייכת ללבך, מאיר, נמצא אצלך נקודת הרבי ע"י נקודת הרב, החבר והעצמו, ויש הרבה מה לתקן, כל אחד הולך לתקן, לא לדחוף את הראש כמו בת היענה לא רואה ולא יודע, אלא לתקן מה שצריך לתקן, להיות הגאולה שלימה אמן ואמן.

לכמה וכמה מאנשינו. ואמר לו: אם תזכה לכון אל תכן כונתי בתורתך מה טוב, ואפילו אם לא תוכל לכון כונתי,

הזהיר להשתדל, לא רק הזהיר, אלא הזהיר להשתדל שיהיה כך בפועל, לחדש בתורתו, יכולין לחדש לבד, יכולין לשמוע מאחר, והעיקר להבין החידוש.

ואמר עוד שאם יזכה לכוון מה טוב, מ"ה טו"ב, וית' להלן בע"ה. ובאמת צריך רחמים גדולים להבין שלא יכול לכוון כוונתי. כי יש טועים שכן יודעים לכוון כוונתו. אעפ"כ זה טוב מאד. **אף על פי כן טוב מאד כשזוכין לחדש איזה דבר בתורה,**

רבינו, כל מה שהוא אומר, זה בתכלית הפשיטות, ולמעשה מוכרח לעיין, להסתכל, למצוא שפע חדש והתחדשות השכל, כמובן שהשכל נמשך משורש עליון מאד, זה נכנס וגורם במח האדם התנוצצות, חידוש חדש שמעורר את המח ואת הלב, אין בעולם דומה לזה. רבי נתן אמר על חידושים של רבי שמשון אסטרופלער, שהם מפוצצים את המח. יש חידושים נוראים של הצדיקים.

אע"פכ טוב מאד כשזוכין לחדש, כי הוא תיקון גדול **כי הוא תקון גדול להרהורים. כי כל ההרהורים באים על ידי כח המדמה,**

עיקר צרת האדם הוא כח המדמה, כמו בהמה ממש, אין לו יראה ואהבה, אין תכלית ואין רצון, וכך מתחזק המדמה יותר ויותר, ויורד מאדם לבהמה.

ועל ידי שמחדשין איזה דבר בתורה, שזהו בחינת מדמה מלתא למלתא, על ידי זה מתקנין פגם ההרהורים שגבאין על ידי המדמה: הרי שזה תיקון כמו קרבן עולה.

רבי נתן מספר עוד גם אנכי בעצמי שמעתי מפיו **הקדוש כמה וכמה פעמים, שהזהיר מאד לחדש בתורה, ואמר שהוא תקון גדול מאד מאד על העבר. ואמר שאפילו דבור אחד לבד כשזוכין לחדש, הוא גם כן טוב מאד, כי הוא תקון גדול מאד. גם אמר שהוא טובה לנשמת אבותיו, שגבר נסתלקו.**

יש דבר כזה, תיקון גדול מאד, אהה. וזה גם טובה לנשמת אבותיו שנסתלקו, בזה"ק כתוב מעשה שאחד חידש חידוש, ואמר רבי שמעון שזה החידוש הוא טובה גדולה לאביו בגן עדן, כל העולמות נהנים מזה. אח"כ אמרו שכל זה בזכות רבי שמעון, שאפילו הילד היה יכול לחדש, וזה מושרש בזה. לא סתם מזכיר כאן טובת נשמת אבותיו, אלא שיש להקב"ה נחת רוח גדול, עד כדי כך, כי ע"ז נמשך כח הצדיק עליך ועל כל הדורות הקודמים.

להבין זאת נמשיך עוד, ונקשר בין המאמרים.

תורה קו

ראוי להרהר בדברי תורה בשעת זיוג (ב), ואף על פי כן יוכל להוליד בנים, אף על פי שמחשבתו תהיה דבוקה אז בהרהורי תורה. וטוב מאד להרגיל עצמו בכך:

הפוסקים שואלים אם מותר, כתוב שיכולים, יכולים רק לשפשף ידיו בנקיין ידיים, ואז מותר להרהר בדברי תורה.

תורה קז

פעם אחד דבר מענין מאוס והרחקת התאוה הפלילית,

תורה קה, קו, קז, קח, קט, קי, קיא, קיב, קיג, קיד.

ליל שישי פרשת שמיני, אור כ"ז ניסן תשפה.

המאמרים האלה הם עיקר לקוטי מוהרן, כאן נמצא עיקר החיים הטובים. נלמד כמה מאמרים, ונעשה שרשרת קשר המאמרים, 'לעיין בתורתו', כשמעיינים רואים שהכל מקושר לדבר אחד.

תורה קה

שמעתי מאחד, שהזהיר אותי, שישתדל לעיין בתורתו, ויראה לחדש בתורתו איזה דבר, (כאשר הזהיר על זה

דרכי נועם

לו בפשיטות: שהבחירה היא ביד האדם בפשיטות, אם רוצה עושה, ואם אינו רוצה אינו עושה. ורשמתי זאת, כי הוא נצרך מאד, כי כמה בני אדם נבוכים בזה מאד, מחמת שהם מרגלים במעשיהם ובדרכיהם מנעוריהם מאד, על כן נדמה להם שאין להם בחירה, חס ושלום, ואינם יכולים לשנות מעשיהם. אבל באמת אינו כן, כי בודאי יש לכל אדם בחירה תמיד על כל דבר, וכמו שהוא רוצה עושה. והבן הדברים מאד:

זהו דבר נורא שאדם צריך לדעת שיש לי בחירה, אני כן יכול. כי כמה בני אדם משתגעים חושבים שאין להם בחירה. יסוד היהדות שה' נתן התורה לכל יהודי, ואתה כן יכול. אם יש לך שגינות. ה' יעזור שתצא מזה.

תורה קיא

אחד שאל אותו בענין הנהגת התקרבות להשם יתברך, וצוה לו ללמד וכו'. ושאל אותו: הלא איני יכול ללמד. השיב לו: על ידי תפלה יכולין לבוא לכל טוב, לתורה ועבודה ולכל הקדשות ולכל העבודות ולכל הטובות שבעל העולמות:

פעם אחד אמר: אם היו מניחין מת לעולם הזה להתפלל, בודאי היה מתפלל יפה יפה בכל נחו:

ויש דרך הלימוד של רבינו, בשיכנס לזה, ימצא שיש לו זמן ללמוד, לפי מדרגתו, ועיקר ההתחלה של כל טוב הוא לימוד התורה. ועי"ז יכול לבא לכל הטובות שבעולם, רק צריך לבקש על זה מאד מהשי"ת, שהחיים לא יעברו בבלום וביאוש.

ואמר פעם אחד, שאם היו מניחין מת לעוה"ז להתפלל, בודאי היה מתפלל יפה, אהה כמה שאפשר לפעול בזה העולם נחת רוח כזה לה', יחודים כאלה, שירות ותשבחות כאלה, תיקונים, תיקון הנשמה.

אפילו תפילה אחת, תהילים אחד, התבודדות אחד,

תורה קיב

לענין התחזקות לכל יפל האדם בדתו מחמת רבוי הפגמים והקלקולים שקלקל על ידי מעשיו, ענה ואמר:

אם אתה מאמין, שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן

עיקר האמונה שיש בבוד ה', יש השכינה, יש מה לתקן ויש מה לקלקל, אם יש לך אמונה, תאמין שיכולין לתקן, זהו סוד הזה"ק ואריז"ל, לא יאמר אדם אני כזה, אני אבוד, כי יכולין לתקן הכל.

תורה קיג

מי שרק מתנוצץ לו השם יתברך, בשעושה, חס ושלום, אפילו דבר אחד שלא כראוי בשלמות (כלומר, אף על פי שאין בזה הדבר שום נדנד עברה, חס ושלום, ולא שום תאוה גמורה בגשמיות, רק שאינו עושה הדבר בתכלית שלמות הקדושה כראוי באמת), ראוי לו שתכלה נפשו לגמרי מעצם החרטה והבושה:

רבינו אומר בתורה ד', שכדי לדעת אחדות ה' וטובו, צריך התנוצצות אלקות, ומי שמיישב דעתו ומתנוצץ לו הדעת, ויודע שהחיים שלי זה עבודת ה', מתבונן בגדולת בורא כל

שהיא תאות נאוף. ענה ואמר: הנה אכילה, על כל פנים נתוסף להאדם כח וחיות על ידי זה, אבל זאת התאוה, הלא אדרבא, היא מפסדת ומזקת החיות מאד ומתשטת כחו של אדם מאד, בודאי אין צריכין אותה כלל, כי אם בשביל קיום המין לבד:

סגולות מאמרי רבינו, שלאחר שהוא אמר כן, יכולים לחשוב כן, וגם שיחות הרן ככה, יש לזה כוחות נוראים, כמו ניתוח זה נכנס בתוך העצמות. כך צריך אדם לחשוב, מי צריך את זה בכלל.

אכילה מוסיף כח, רק אם לא אוכל מדי הרבה, אבל זה הדבר, מזיק, משגע את האדם, לכן מה שצריך צריך, רק בשביל קיום בלבד. רבינו היה מאריך מאד לדבר מסרחון הדבר, בהמה ממש. מה זה גוף האדם, שק מסרח עם דם, שומנים, ופסולת. מהות אדם זה נשמה, אבל הגוף זה בית כסא מהלך, דם, בועות מלאות טינוף, אם רוצים יכולים לחשוב כך.

תורה קח

פעם אחד ספר מענין מעשה בני אדם. ענה ואמר: הלא האדם, בשביל תענוג קטן אחד של רבע שעה הוא יכול לאבד ולהפסיד כל העולם הזה עם העולם הבא. ואמר בלשון אשכנז בזה הלשון: א מענטש פון איין תענוג'ל וועגן פון א פערטל שעה, קאן ער אן ווערן גאר דעם עולם הזה מיט דעם עולם הבא:

כשאדם צריך פרנסה, כבוד, כוחות, עוד זוכר שיש איזה תכלית. אבל אם לא נזהר, בשביל רבע שעה יכול להפסיד כל העוה"ז והעוה"ב.

במלים אחרות, שאדם נעשה משוגע, ושוכח כל התכלית, שוכח הכל, ולא יודע מה שקורה איתו.

תורה קט

ספר עמי מענין קבר הבעל שם טוב, זכר צדיק וקדוש לברכה, שטוב מאד להיות שם על קברו. ואמר כי "צדיקים יירשו ארץ" (תהלים ל"ז), הינו שהצדיקים אמתיים יורשים ארץ ישראל, שזוכין שמקום גביתם הוא קדוש בקדשת ארץ ישראל ממש, וארץ ישראל הוא תקון גדול לפגם הברית:

לא נסעו צדיקים לקברים הרבה, אבל לקברי הצדיק נסעו, ואמר רבינו שזה טוב מאד להיות שם על קברו, כי זה בחי' ארץ ישראל, א"כ עדיף לנסוע לא"י, כמו שאומרים אומן בירושלים ולא צריך לנסוע על ראש השנה, לחדש בתורתו בדיוק מה שלא צריך לחדש...

מי שמרגיש ארץ ישראל, ומתפעל מזה מאד ברצינות. לא מרגיש משהו אחר,

רבי שלמה וקסלר היה לו הרגשה כזאת בארץ ישראל, לא היה יכול לצאת מארץ ישראל, זהו ענין אחר. אבל כשצריך תיקון הברית, וכשלא מרגיש קדשות א"י, איך אתה מדבר, וכי יודע אתה איזה דינים יש עליך, איזה קליפות, אתה מוכרח לבא לרבינו על ר"ה, לתקן נפשינו.

תורה קי

שמעתי שאיש אחד שאל אותו: כיצד הוא הבחירה, השיב

עולמים, ונכנס לבושה נוראה, רבינו אומר במ"א שהאכילה מביאה בושה, וכן מהנפילה שרואה בכל דבר החסרון שלו, ראוי שתכלה נפשו מעוצם החרטה והבושה.

תורה קיד

פעם אחד דברתי עמו ז"ל והבנתי, שהיה חפץ מאד לגלות לי איזה דבר מהשגותיו שהשיג, בדרך תמיד, אך היה קשה עליו. והלכתי עמו יחד בשתיקה, כי לא דבר עמי מאומה, אך בתוך זה יצאו מפיו הקדושים דבורים אלו: סע האט א פנים אז מע מוז זיך פון א הרהור זייער היטן. והבנתי אז בלשונו הקדוש ומתנועותיו הקדושים בעת שדבר זאת, שאז נתגלה לו בהשגותיו הנוראות עצם פגם ההרהור, חס ושלום, שפוגם מאד מאד, רחמנא לצלן. ואי אפשר לציר זאת בכתב

משמע שהלך עמו רבי נתן באיזה דרך ביחד, ואז השיג רבינו חידוש גדול בענין שמירת המחשבה, ההרהור עוקר את האדם נהיה בהמה ממש. מה יעשה, יכולין לתקן הכל, העיקר שתפחד מזה כראוי, כשיש התנוצצות אלקות יבין שכדאי לבא לעולם הזה אפילו בשביל הרהור אחד פחות. רבי אברהם בר"נ היה מוסיף שאם עושה גם מצוות, בוודאי טוב לו לבא לעולם.

למדנו כמה מאמרים. הבה נכנס לעבודת אחר הפסח, פרשת שמייני, שמייני למילואים הוא ר"ח ניסן, צריך לצאת מבהמה לאדם בספירת העומר, עומר שעורים היינו שאדם שיצא ממצרים, היינו לעבדי ה', באים לקבל תורה, לקחת את השעורים של עוה"ז, דברים המעורבים טוב ורע, שעורים מלאים דין קטנות הרהורים מחשבות ודאגות, וצריך לקצור את זה, וצוה ה' להביא מנחת העומר, יש דרך שאני כן יכול לעשות מזה מנחה לה', זהו כל המציאות של התעלות הניצה"ק, ועבודת ה' בכל העינים

הכל מתחיל ביום השמיני, יום הקמת המשכן. ביהמ"ק הוא המקום שמביאים בהמות, סולת שמן ויין, ומקשרים הכל לה', סליחת החטא ע"י אכילת הכהן בקדושה וטהרה, שלמים יותר חשוב, כי עושה שלום בכל העולמות, אחדות הפשוט.

בביהמ"ק היה עבודת כהנים, קצת נוגע במזבח, ומתכפר. ונעשה תיקונים כאלה בכל דור ודור, והעיקר הוא ההתקרבות לרבינו, כך נכנסים לעסק הזה. קרא משה לאהרן ובניו, לתת לכל אחד גדלות המוחין להבין למה אני חי.

בפרשה כתוב זאת החיה אשר תאכלו, התורה אומרת שצריך לאכול, אבל להבדיל בין החיה אשר תאכל ובין החיה אשר לא תאכל, מי זה החיה? אני מכיר הרבה חיות רעות. אבל הכונה על חיות, חיות הנשמה, והתקדשתם והייתם קדושים, והתורה מזכיר להנצל מכל הזוהמא שבעולם, לא תטמאו את נפשותיכם, כי אני ה' אלקיכם.

כך אנו נכנסים עתה לקדושים תהיו, פרשת שמייני, תזו"מ ואחו"ק, שנה זאת הכל ביחד, קדושים תהיו, הנה אתה הולך להיות קדוש, כי קדוש אני, יש לך חלק אלוה ממעל, זה החיים שלך, זהו המציאות של אדם

עתה אחר פסח, שיצאנו ממצרים ונקרע הים, גם כשהרע רודף אחרינו, הקב"ה מרחם עלינו ועושה דרך ושביל בים ואנו נצולים.

למדנו כמה מאמרים כאן, להכנס לחיים חדשים, צריכין כמה שנים טובים בחיים, לכל הפחות שנה אחת, חודש אחד טוב בחיים, אדם יכול לפעול הרבה, כשאדם עושה, פועל, נעשים דברים, כמי שלומד מסכת אחר מסכת, שו"ע אחר שו"ע, גם כשלא עשה כלום, אבל למד בפועל, וקנה חלקי התורה. זהו ספירת העומר, תקח את עצמך בידיים, תכנס לדברים חדשים, תספור את הימים, תהיה בן אדם \\

סוד עבודת ספירת העומר, להבליע את הדמים, אתה לא עושה כלום עם החיים שלך, תתחיל לעשות. זהו עיקר ההתקרבות, זה היה הברסלבר שהכרתי בבחרותי, אלו המאמרים למדתי עם רבי חיים שלמה, זה קירב אותי, היינו חברים ביחד, דברנו רק עבודת ה', לא היה שום מחלוקת ובלבול, ברסלב זה המקום שעושים למעשה, שאר אנשים רחמנות עליהם, לא יודעים מהחיים טובים האלה, חצות, כל הלילה תשובות ועבודות, ותפילה כראוי, אהה, אין טלפונים אין כלום, ומה שצריך לעשות בעולם צריך שיהא כראוי, זהו חודש ניסן שאנו יוצאים עתה, ונכנסים לעולם חדש.

הבה נראה איך שרבינו מלמד אותנו במאמרים האלה כל מה שנעשה כאן.

תורה ראשונה שלמדנו כאן הוא שרבינו הזהיר מאד להשתדל לעיין בתורתו, איך לזכות לכל הטובות שבעולם, לדעת מה זה מנוחת הנפש, מה זה יראה וחיים, איך נזכה לעשות מכל דבר עבודת ה', לסור מרע ולעשות טוב, הכל מתחיל במחשבה,

רבינו קורא למח ומחשבה רצון, הרצון מתחלק, יש שנעשה מחשבה, וכונה מיוחדת, כמה חלקים של השכל, עד שמבין ותופס, ויש מה שיש הפוך מזה, מה יש בעולם הזה? כלום, ניקסט. זה הראש שלנו, מים אין בו וכו', לא רק אין כלום, אלא גם עסקים וטרדות וטרדות, העבר והעתיד, והאדם נמחק. זה נקרא ד"ם.

מחשבה של אדם נקרא מ"ה, בגימ' אד"ם, שמרגיש את ה', יודע שכל הבריאה עומד עלי, והכל מלא שמחה וחיות, נפילתי, אבל מתחזק. אם לאו, נעשה עם הזמן בבחור ישיבה שצריך לעורר אותו, הלו, למה אתה לא בא לישיבה, לכל הפחות יש לך רצון? כך מעוררים את הרצון שלו, אלא שיש לו ריבוי אור, אדם מונח בריבוי אור, \

להבדיל בין החיה אשר תאכל, ובין החיה אשר לא תאכל, זהו קדושים תהיו, מה הכונה בזה, החיה שאינה נאכלת הוא ריבוי אור, כי כל קליפה הוא סך הכל ריבוי אור, הקב"ה מחיה ומהוה הבריאה, כל דומם צומח חי ומדבר, כל דבר, אבל זה לא בשבילך, זה אור אלקי שאינו מצומצם, ריבוי אור.

אדם היה רוצה להיות קדוש, וקרב לה', מלא יראה ואהבה, כזה גישמאק להיות קדוש, ולהתפלל בכונה, אלא שהוא נופל לריבוי אור, לא יכול לצמצם המחשבה והמעשה והדיבור לתוך דבר שבו הוא עושה רצון הבורא ית"ש, כאן הוא עובד את ה', ועושה כלים, שעי"ז הוא גודל וצומח, ויש נחת לה', והעולמות מתעלים, בתורה ותפילה ומצוות, וסור מרע, וכל דבר נורמל וגישמאק \

זאת החיה אשר תאכל, יש דברים שצריך לאכול, היינו חיות בעבודת ה', אבל ריבוי אור חיה שלא תאכל, זה גורם שאדם מאבד את הרצון שלו. אין רצון לתורה, אין רצון לקדש המחשבה לאהבת ה', כי הוא עסוק באוכל שינה ובפרט

כשיש התנגדות בעבודת ה'.

עוד ג' שבועות ל"ג בעומר, רבי שמעון מגלה רצון, אין דברים יותר טובים מזה בעולם, הזוהק הוא גן עדן גן עדן, איך זוכים להכנס לזה, אדם סגור ומדוכא, אי אפשר לחיות חיים בלי קדושה, הנפש לא יכול לסבול את זה, הקליפות דוקרים את הנשמה, מי שמסתכל על העולם כמו טבע, מונח בקליפות. העיקר הוא שבכל דבר מוצא שעושה מצוה, ומחיה את עצמו בשמחה, אזי זוכה למנוחת הנפש, אם לא, הוא מאבד את הרצון. ולא יודע איפה הוא נמצא, לא עבירות ולא מצוות. ולא יודע שעי"ז יכול ליפול להיות משוגע ממש.

איך מתחילין התחלה חדשה?

ע"י מחשבה דקדושה. הקב"ה נתן לנו כח של התחלה, ההתחלה הוא שהקב"ה ברוב רחמיו מכניס בך חידוש של תורה, התנוצצות של אלקות, שזה חידוש מופלא שאתה יודע יוקר הדבר, כמה שזה יקר בעיני ה', וזה משנה אותך לגמרי, צריך שיהיה לך את זה באופן טוב,

ביום השמיני קרא משה לאהרן ובניו וזקני ישראל, רבותי מתחילין לחיות עכשיו, זהו הדבר שאנו יודעים מה הוא, כשלומדים דיבור של רבינו, נורא ואיום, לומדים קצת משיבת נפש, מתחדשים איך שזה מציאות אצלי, זה כבוד ה' אצלי, וואו, אני נותן כבוד לה'. אני יודע שאני כלום, אני בטל לה', ותופס שיש רק ה' בעולם, לא אנשים, אף אחד לא צריך אותי, אבל ה' כן צריך אותי. זהו חידושים של רבינו, ורבינו אמר את התורות שלו שאי אפשר להבינו רק באמונת צדיקים שזה עיקר רפואת הנפש, זה עוזר לי יותר מכל דבר בעולם, תחיית המתים ממש. יש דבר כזה.

ותלמד, ותחדש בתורתו, כל למדן יודע לחדש תורה, אבל שם בדרך כלל אינו שייך כ"כ להקב"ה, אלא שאני גדול והחידוש שלי עצום, צריך לברר את זה, להבין מה התכלית. אבל התורות של רבינו,

יש שאדם מחדש בקבלה, וחידושים בקבלה וחידושים בחסידות צריך שיהיה עבודה, אז מוראדיג, אם זה רק ווארט וטייטש, רבינו נתן לנו עסק של מליונים, די עם הצרות, די עם הבטלה, אני מתחיל מחדש עם שמחה וחיות. כשאדם עושה, יכול לפעול הרבה מאד, רבינו היה אומר, מה שאחרים מספיקים בכמה שנים אני מספיק ברבע שעה. מה אנו עושים עם החיים? אדם ממורמר מאד בזה. יש מה לעשות. לסור מרע ולעשות טוב. אם לא. אדם מתאר מה שאדם יכול לשרוף את החיים שלו רח"ל.

זהו החיבור בין הסימנים שלמדנו כאן, ההתחלה הוא שרבינו אומר נתתי לך תורות כאלה, תשתדל, תלמד בהם, תחפש לחדש בתורתך, לא כל אחד יכול לחדש, מדברים עם חבר, שומעים שיעור, ושומעים תמיד איזה נקודה חדשה מרבינו,

רבינו אמר, שאם תזכה לכוון לאמת מה טוב, העיקר תכניס את הראש שלך בליקוטי הלכות, רבינו אומר שזה תיקון למדמה, תיקון להרהורים

כי אנו מונחים מאד במציאות של מדמה, נדמה שהשמש כך והארץ כך, המדמה מתחזק יותר ויותר, וצריך לתפוס אותו, מדמה מעצבים, מדמה אוכל מדמה שניה, הכל מדמה, רק אם עובד את ה' עם זה. המדמה גורם שאתה עושה דברים

בלי קשר לה', וא"כ מה תחשוב באותה שעה, וכי יש שם יראת שמים, אין יראת שמים, וזה גורם שנכשל בהרהורים רעים, עצבות ויאוש זה הרהורים נוראים, קליפות קשות מאד. אדם לא יודע מה שעובר עליו.

ובזה ניגש למאמר השני, שרבינו השיג פעם אחד, שיש לזה פנים שמוכרח מאד להזהר מהרהור, מאד מאד, ולכא' הוא דבר פשוט, מה דבר עמוק השיג, וכי השיג גהנם יותר עמוק. כל אחד מונח במקום שמונח, מי יודע כמה קרבת עולה צריך להביא כדי לכפר, בוודאי הדבר כפשוטו, בהרהור רע, אדם מאבד כח המחשבה, אח"כ לא יכול להתפלל, לא יכול להרגיש שבת, במחשבה צריך להיות מחשבה של תורה ותפילה ושבת, בלי ברית אין אמונה אין חיות, כמ"ש בס' ב', בלי ברית אין תפילה בכונה, אין ניגון ואין שמחה\

בכתבי האריז"ל כתוב סוד פגם הרהור, במקום אחד, בשער רוח הקודש, תיקון על כל הרהור פ"ז תעניות, שומע? על כל הרהור, שמונים ושבע תעניות, המקובלים פודים את זה בפרוטה צדקה, אני אומר לעשירים שצריך פ"ז שטרות של מאה דולר,

בזוה"ק יש סיפור שפעם בא עשיר לביהמ"ק והביא שני יונים, לתקן, אמר לו הכהן, זה לא בשבילך, העשיר לא הבין, למה הכהן שונא אותי, אמר לי זה לא בשבילך, הסביר לו שהוא צריך להביא פר גדול, כפי עשרו, הלך ללמוד, ונעשה בעל תשובה ות"ח, והודה לה' על הכהן שאמר לו כן.

רבינו אומר בלקו"ת סי' י"ב שצעקת איה הוא תיקון על הרהור.

מה הפירוש קדושים תהיו, שאדם מרגיש שיש בורא, יש תורה, יש עוה"ב, ויכולין בעוה"ז לחיות עם מחשבה דקדושה, לא עצבות אלא שמחה, לא ריקנות אלא מלא משמעות. כל דבר מלא עם ניגונים והרגשות דקדושה. כשיש מחשבה, יש מ"ה אד"ם, דם נבלע בתוכו, הד"ם הוא כח המדמה שבאדם, בחי' עומר שעורים, וצריך להבליע הדמים, לשלוט על המדמה, כשאדם שולט על הדם נבלע הדם בסוד ספירת העומר

מציאות האדם אינו כמו בהמה, מחשבה, חש"ב מ"ה, הוא יכול לחשוב שה' נמצא בכל דבר, שובר את המדמה ומוצא שוית, מוצא מצוה, מעשה טוב, סור מרע, אתה שובר את הדם ונעשה מה, שם מ"ה, הפשוט המילוי ומילוי דמילוי והאותיות הוא פ"ז אותיות, זהו תיקון הרהור ע"פ אריז"ל.

כשאין מחשבה דקדושה, המח נסגר ולא יכול לחשוב. מה זה שם מ"ה, שהכל מאוחד לה', הכל אחד. בלי אור הצדיקים חושבים שאין הדבר מאוחד, כשלומדים קבלה, זה רק חכמה, אבל כאילו לא פועל בעולמות, זהו פגם הברית שאין צדיק יסוד עולם ונדמה לך שאתה לא פועל למעלה כלום, אתה פועל המון, הרבה יותר מכל המכונות הכי קשות ששוברים הרים גדולים, אתה משבר קליפות ומעלה ניצה"ק וחיות אלקות עולה, כשאדם לא מאמין במה שהוא עושה, כך הוא רוב העולם, למה, כי פגמו במחשבה. לכן נדמה שאינו יכול להיות מאוחד למעלה\

חושבני שזה הנקודה שרבינו השיג אז ביותר, ולא אמר, כי לא רצה לומר, רק השיג, אני אומר בדרך אפשר, לאחר

אור החיים הק', משנה עם פשט, כל תורה שיש לה שייכות עם ה', זה קודש קדשים, כך יהיה חיבור, המחשבה תחבר כל חלקי התורה, והתורה תהיה מחובר לה', אם לא, כולם מונחים בפגם המחשבה בשאול תחתית, לומדים בשביל כבוד וכו'.

צריך התחלה חדשה, התורות של רבינו, כל חידוש נפלא מאד. נו רבותי, נתחיל מחדש. עם כוחות חדשים.

יש דברים שמפילין את האדם מחדש, אדם מתחיל, פסח, ליל הסדר, קריעת ים סוף, וביום השמיני קרא משה לאהרן, הקימו את המשכן, התורה מספרת אח"כ וואו מה שנעשה בעולם, כשיש יום השמיני, זאת החיה אשר תאכל, יום השמיני הוא התורות של רבינו, שהרבי מחלק גדולה לכל אחד, יש כח משיכה להמשך אחר ה', וכך אתה יכול לקצור עומר שעורים, ולהשיב כל דבר לה', להחזיר הכל לה'. ביום השמיני,

חומש ויקרא הוא תורת האדם, תהיה אדם נורמלי, לא כמו משוגע יושב במערה כל החיים, תהיה נורמלי, התורה הוא מציאות שיכול לעשות כל דבר בקדושה, יש הלכות בכל דבר, עי"ז אתה סר מרע, ואתה יכול להעלות הדבר בכח מחשבה, לבטל את הנגה.

האריז"ל מגלה סוד מי שאינו מקדש המחשבה, נתפס בו חלק הרע, והנגה מבלבל אותו, וממרר אותו מאד, יש מאיפה להתחיל, עיקר התחלה הוא התקרבות לרבינו, כל חידוש שלומדים הוא התקרבות כזאת, שיפור חדש, דיבורים חדישים עם חברים, שמתנוצץ בו חידוש בדברי רבינו, אהה התקרבות חדש, הנה אני בא להיות צדיק גדול, אני מתחיל להיות. בשבוע אחד ללמוד כל התורה כולה, להיות צדיק וקדוש, כל שבוע יהיה מלא הכנה לשבת, ובשבת לזכור להתרוממות, כשיש מחשבה, יש טעם שבת, זכור את יום השבת, כשיש זכרון,

לכן צריך בכל ימות השבוע להכנס לעבודת ה', התבודדות ורצון, כאן מתחיל הרצון והמחשבה ויתמיד בזה. הכל מתחיל עי"ז התורה, לימוד התורה הוא עבודת ה', לא רק שאני יודע ללמוד, אני בקי, ואני ואני, אלא לומדים תורה כדי להיות איש נורמלי, בתורה יש דרך לעשות כל עניני עוה"ז בכשרות, אל תפסיק באמצע הלימוד, לא עצבים אלא לקחת חידוש של רבינו שהוא תיקון על כל ההרהורים רעים, דמיונות ועצבות. כי אתה מקבל התנוצצות בכח רבינו.

התיקון הוא תורות של רבינו, כשאתה מחדש בתורות רבינו, אתה תופס התנוצצות אלקות, ההשארה של זה, ואז יודע שכל השאר הוא דמיונות. יש דבר כזה מדמה, כל מה שאני חושב, בוודאי הכל דמיונות בלי ספק כלל, כל צער יגון ואנחה, דמיון, מה כן טוב, שמחה, וסברא מהגמ' וסברא מרבינו, כל השאר כלום וכלום ומליון פעמים כלום.

התורות של רבינו מוליך אותנו לתורה לשמה. זהו המאמר הראשון שלמדנו, ומזכיר גם הטובה לאבותינו, כמ"ש בזה"ק שבכח הארת רשב"י שייך לכל אחד לחדש חידושים. ויש לאביו נחת כזה. כמו בדורו דרשב"י, כך בדורו דרבינו, הק', לא פוסקים הלכות מתוך חידושים עצמיים, רק הארת חידוש לעצמו

ויהי ביום השמיני, קרא משה לאהרן, לצאת מהמדמה שזה גורם שאין אדם מחובר ומקושר, לאו דווקא הרהורים רעים,

שכבר הסברנו הפשטות שרבינו מודיע לנו, תיזהר שלא לאבד את החיים שלך, מציאות האדם הוא המחשבה, רק כך יש לך חיבור לה', כל חלק שבכל עולם חסר לו חיות. כמ"ש בשער רוח הקודש, כל פגם איפה הוא פוגם, באבא ואימא, או בז"א או בנוק', הפגם גורם שאתה לא מחובר לא מקושר, הבנת?

למה רבינו לא אמר מפורש, כי הוא עצמו מתקן את כל זה, זהו מציאות צדיק יסוד עולם, הוא מתקן, הוא מבליע בנו הדמים ומתקן הכל, לא רצה לומר הפגם, כי הוא מתקן הפגם, רק הזהיר שיש להזהר מהרהור.

סה"א א פנים, היינו אדם שיש לו שכל, יש פנים של תיקון גם, ויכולין לשוב להתחבר למחשבה.

ההתחלה, הוא איך לצאת ממה שאנו פוטרם את הימים ושנים בכלום ומרירות, לקיים והתקדשתם והייתם קדושים, יש לנו רבי שמלמד מהו התכלית של האדם, הדבר הראשון הוא טועמיה חיים זכו, לטעום טעם התחדשות השכל ולצאת מהמדמה, רבינו מחזיר לנו את זה בתורתו. ומזהיר שיש ללמוד הספרים שלו, להכניס את הראש שלך בתוכו,

זה"ק וכתבי אריז"ל צריך ללמוד, אבל בעיקר מזהיר ללמוד ספריו, כמה שמעיין למצוא עוד חידוש, זה יתקן לך את המוח. כאן הוא התחלה חדשה שלך. ונכנס בך הארת תיקון המחשבה.

זהו מקושר להמשך הענין בפגם המחשבה, ס'האט א פנים שאדם מנותק ואינו מקושר למחשבה עי"ז הרהור, אין לו קשר אמונה עם דעת, לא אהבה ויראה, ולא עול יראת שמים, היום לא מקושר, וכל העולם נדמה לו כשחור וריק. כמו מזג אויר של אתמול מיד בבוקר היה ריח של אש. כך נדמה לאדם שהחיים מסריחים, הכל מלא פחדים וריקנות. יום ככה ויום ככה.

זה יהודי? יהודי חי בשמחה ותמימות, יושב בבית ולומד משהו, והחיים מקושרים, אבל בפגם המחשבה נופל המדמה, ונופל יותר לדאגות וצער נורא, בבידות עצום, הראש עסוק בדבר שהוא כלום, אבל אצלו זה כל החיים, הוא מסכים להתאבד מרוב דאגה, ולא יכול לזוז, לא יכול לפתוח את הפה, מי שיוזע מה שנעשה עם אנשים, איש איש כדרכו לא יכו ללשוב בתשובה, אין לו כח, אין לו שום כח.

מאיפה ההתחלה? יש תורות של רבינו, זה ההתחלה. תתחיל, תכה בכוחות הרע, תכניס בראש הארה התנוצצות אלקות בכח רבינו, וכך מתבטל המדמה, וכמו שרבינו מזכיר שזה מועיל לנשמת אבותיו שכבר נסתלקו. כמבואר בזה"ק שם, שהילד חידש חידושי תורה, ונאמר שם שבכחו דרשב"י יש חידושים לכל אחד, זהו ענין נשמת אבותיו שיש להם תיקון, מה טוב לעשות טובה לנשמת אבא בשמים שיהיה מליץ יושר, אבל יש עוד דבר טעים, שזה עושה תיקון אפילו לאבותיך שהפילו אותך להרהורים קשים, לא מדברים לשון הרע על אף אחד, אבל השורש שלך התקלקל עי"ז שאבא שלך לא היה בקדושה, השורש שלך לא בקדושה, בעוה"ז הכל מקולקל, מי שיוזע מה שאחד מקלקל השני, יש אאנשים כשרים אבל העולם לא נקי כ"כ, יש תיקון על זה, התורות של רבינו.

כל חידושי תורה טובים, יכולין לחדש בחומש רש"י רמבן

אלא קושיות ועצבות וספקות,

לא שם, תחשוב בדברי תורה, והעיקר להסתכל בשכל של כל דבר, הכל בכח דברי תורתו, דע שע"י התורה מתקבלים התפילות. ויש להוסיף שצריך להתפלל על זה מאד, כי לבנות הרצון זה הדבר הקשה ביותר, כי בזה עיקר הנפילה.

סימן קז, מיאוס הרחקת התאוות. סימן קח, איך נראה אדם בעוה"ז, משוגע כזה, בשביל רבע שעה מאבד שני עולמות ואפילו לא יודע, כי שכח את התורה, ולא יודע אם עבר על דאורייתא או דרבנן, אפילו לא יודע שהוא צריך לתקן מרוב שגגות שהולך עם המדמה, וכל מיני מכשולות הוא מנותק מה', ומונח בעולם של טבע, רואה מדמה וחי עם מדמה, אין לו רצון ותכלית בעבודת ה'.

רבינו אמר שיחה בשיחות הר"ן כמה שיש למאס, מה זה אדם, נשמה, רבינו אמר שרואה אשה כמו שרואה אותך, רק רואה נשמה, כשאני רואה אותך, לא רואה חסידישער איד חסיד סקוויירא שאסור לרחוץ הגוף כל השבוע וגם יושנים בלי פיז'מות וקאלטינעס בזקן וזיעה מסריח, שוין, זהו גוף האדם, הדמיון מבלבל את האדם כאילו יש בזה משהו, כמו כסף וכבוד, יש שגגות יותר גדול, ואדם משוגע, כל העולם ממש משוגע בשטות הזה, דואגים מכסף וכבוד, ורץ לפסיכולוג ומסביר לו שזה כלום, ונותן לו עוד אלף דולר ומסביר לך עוד פעם, בקיצור עולם משוגע.

כשרבינו אומר דבר, יכולין לחשוב כך, כל דבריו רפואה, חיות ופקחות חד שאין בעולם כמותו, כשרבינו אמר כך, זה פסיכולוג בחינם, זה עוזר בפועל, זה מיישר את הראש, זהו יסוד האדם, אתה מרגיש שאין לך כח לצאת מהדברים האלה, כך כל אדם יש לו סיבה בזה, אריזל, אומר שאפילו איש כשר, יש לו דבר נורא אחד שאינו יכול לצאת מזה. בשביל זה יש רבי ותורות שלו, עי"ז יצא מזה.

זה שאומר רבינו לחשוב תמיד בתורה, גם כשעושה דבר מגושם, כשיש לך דאגה או צרה, תהרהר בתורה, מוראדיג, הענין השלישי, שראוי שימאס את הרע באופן כזה, מי צריך את זה, אין בזה כלום, אוכל צריך כח, כשמשרבין תאוה זאת יכול לשבר גם תאוה אכילה, כל תאוה הוא התגברות המדמה, עיקר ההתקרבות לרבינו הוא לעבוד על זה. אבל כשיש מחלוקת בברסלב ומשוגעים, נעשה רציחה כזאת, כשאדם רואה עוולות, מפיל אותו לכל הנפילות שבעולם, כמ"ש בלוק"ט סי' ה', עוות המשפט מפיל לניאוף, לכן יש חיוב להעמיד מקום טוב, בזהירות. לבנות ענין של רבינו. שיהיה מקום רגוע עם גישמאק.

אם לאו, נופל ואינו מבין את הדבר הפשוט הזה, מרוב עוולות שיש בעולם, נופל גם הוא לשגגות של עוה"ז.

עוד אמר רבינו, שרק אם יש לו עול בעבודת ה', לא סתם נקרא חסיד, אלא כחסידיים של פעם, עם עול דקדושה, בלי זה, אין חיים רק ריקנות. הבעל דבר עשה אותך ליידיגייער,

זהו חיבור הדברים בתורות האלה, תתחזק, תתגבר על כל זה, ותמצא חיות, ותתחזק על המדמה, בכל דבר כשתחשוב תורה, תוכל להחזיק מעמד בפרט כשתחשוב התורה הנוגע לדבר הזה, התיקון היחוד, וליקוטי הלכות שבזה, מי שמתנגד על זה הוא פשוט רוצח, חבורת רוצחים, שאומרים שאסור לחשוב מאהבה ויראה, ומבלבלים את חיי האדם, רחמנא לצלן רחמנא לשזבן.

תורה קו, ראוי להרהר בדברי תורה בכל עניינים הקשים שצריך לעשות בעוה"ז, אפי' כך יהיה לו ילדים, שמחשבתו תהיה דבוקה אז בהרהורי תורה. אנו מקשרים התורות האלה ביחד, כשאדם מתחיל התחלה חדשה, מה נעשה מזה, הבעל דבר מפיל ומבלבל אותו, איך מפיל אותו, היה לו תנאים, חתונה, וברית, חמש שמחות בכל יום, ואכלת ושבעת וברחת מהתורה והתפילה, וטרחות וטרדות. פרט כשעושה עסקנות לרבינו זה חיוב ותיקון הברית בתכלית השלימות, חיוב לעסוק לבנות ברסלב מקום של גן עדן שחושבים מהתכלית ומתחזקים תמיד לעשות בעבודה, ולתפוס הרבה תורה ותפילה ומצוות רבות, להחיות זה את זה, והכל במנוחה בלי שקרים ובלי לשה"ר ועוולות, רק דבר שמביא בתכלית. בימינו אלה מוכרח להחזיר את זה, מי שממשש את רבינו, רבינו יעזור לו, זה מה שמוכרח לבנות היום, מקום של מנוחה לתורה ועבודת ה'. הישיבה מקום של מנוחה, מה עם כל החיים, צריך לבנות מקום של מנוחה באור של רבינו. מי שעוסק בזה, זהו תיקון הברית בוודאי. בלי שום ספק כלל.

להתחבר חברים ביחד, להכין את הנפש לשבת, באור האמת, לא דמיונות. ואדם יודע שצריך להספיק הרבה מאד בחיים, הנני הולך לכבוש את העולם, להתייגע בעבודת ה', ובלימוד התורה. לגמור שם ולהיות קדוש וטהור, להתנהג כל השבוע בקדושה וטהרה.

אבל כשנופל מזה, כי היה לו איזה חידוש בתורה, אבל אח"כ נהיה רעב, נדבר מאכילה, רבינו מזכיר עניינים יותר קשים, אבל הכל אותו דבר, היצר רע אומר לאדם שיש לי בעיות, מהילדים וכו' ומשוגע לגמרי, וכך המח נשרף, זהו העונש, שאדם נופל חזרה, כי אין לו מחשבה, חשוב מה, לחבר המדות עם מלכות, איננו יכול להתחבר.

לכן אומר רבינו ראוי להרהר בדברי תורה, היה לך חידוש, תמשיך הלאה, אל תפול בדעתך מכל מה שנעשה איתך, אדם יכול לאכול ולחשוב בדברי תורה, אשרי מי שיש לו רמבם ושך בראש, כמה ימים זה נשאר בראשו החשבון, יש שזכו לזה, מה שייך לכולם, שטיקל משיבת נפש, לקוטי הלכות, פלאות ה', זה קל לחשוב בדברי תורה, אפשר גם לחשוב ממשנה, פירוש בחומש רשי, פרק תהילים, כן כן, זה מאד גישמאק, ויש בזה חידושים נפלאים, ללכת ברחוב עם פסוק. ואתה שומע אנשים מדברים, ובהם שומע פירוש באותו הפסוק. ואפילו במקום שיש ספק אם מותר להרהר בדברי תורה, רק אם הידיים זכים ונקיים, וכן באכילה, אפשר לחשוב כוונות אריזל אלפין, מה רע לחשוב דברי תורה, וכן לחשוב בעש"ט שהכל חיות אלקות, או אהבה ויראה, כשזה לא עובד, תחשוב פשוט, פסוק בתורה, לא לחשוב חדשות או צרות שלך, אלא לחשוב דברי תורה,

להכנס להתחלה חדשה, יום של התאפקות, יום של תורה ותפילה, יום של דביקות יראה ואהבה, לא לישון ולהחלש, היצר הרע מפיל את הרצון והמחשבה, רבינו אמר שצריך רצון כך וכך דפי גמרא, התבודדות ולימוד בעיון, אלא שזה לא הולך, מרוב היאוש ומלחמת היצר הרע, וטרדות וטרחות, אדם נהיה עייף ושחוק, צריך להתחיל רצון חדש, אומר רבינו, אם תרצה התחדשות הרצון, זה חידוש בדברי תורתך, ולא רק התנוצצות אלקות חידוש בפנימיות, אהה אור תורת רבינו, אבל גם כמה שהדבר מגושם יותר, אתה

תשובה, אלא שאדם מסתובב סתם ולא עושה מאומה, מי שעובד במלאכה, גם יכול לדבק מחשבתו בה', בשמחה וחיות. אבל כשעסוק, מה עושה עם היום שלו, אדם אומר 'אני לא יכול', זה נקרא שאומר שאין בחירה. אומר רבינו אתה כן יכול

וכן לגבי סור מרע, והייתם קדושים, יש אדם שיודע כל לקוטי מוהרן וכל הקבלה, אבל לא יכול להיות יהודי, כי איבד את הרצון, איך בונים את הרצון מחדש, צריך לזה כח נפלא, וזה ע"י מחשבה בתורה. וכמ"ש שעיקר ההתחלה הוא מתורה.

עיקר מהות האדם הוא לחזור להתעורר לצאת מהשינה ותרדמה, נדמה לו שאין בחירה, כאילו לא יכו ללעשות כלום, והמסקנא שאינו עושה כלום, התורה תביאנו לרצון העליון, רבינו אומר שעיקר התחלה הוא מתורה, ואם לא יכול ללמוד, תתפלל על זה, רבינו הוסיף שאם נתנו למת לחזור לעוה"ז להתפלל, היה מתפלל כראוי.

הכלל איך זוכים להתחיל התחלה אמיתית, מקדושת התורה, אתוון דאורייתא, כל דבר שלומדים הוא מציאות עץ החיים, מציאות אלקות, כאן מתחבר העולם לה', והוא ע"י שמעיין בתורות רבינו, כך יש לך אחיזה, כאן הוא התחלת כל המציאות.

רבינו גילה דרך הלימוד, זה קל מאד, תאמר זוה"ק, תאמר לקוטי הלכות, היום יכולים לומר גמרא עם פירוש קל, אדם נדמה לו שלא יכו ללמוד, אומר רבינו תתפלל ותמצא דרך הלימוד של רבינו ואתה כן יכול, אדם אומר שאני לא יכול, כי אין לו רצון, צריך משגיח טוב על הראש, הלו, תתמיד, תגמור את הסדר, צריך לעורר רצון חזק לעובדא למעשה, בלי ריבוי אור, להתחייב דפי גמרא, דפי תהילים, לצעוק אלף פעמים רבונו של עולם, לקבל עליו עול מלכות שמים בלי יאוש,

אדם צריך לזכות תמיד בכל עת, למחשבה של אהבה יראה, יראת ה', גישמאקייט, אהבת התורה אהבת המצוות, אני אוהב את ה' ה' אוהב אותי, וכן יראה, אם יראה מדי גבוה, קח יראה פשוטה, וכן התפעלות מהתורה, התפעלות מהצדיקים, מהבריאה, נצח, אני כן יכול לנצח, יש לי מה לעשות לנצח בפועל בחיים שלי, הוד, יש תמיד חן וחשיבות דקדושה, ה' רוצה אותי, אנחנו לרצון ולרחמים ויש לנו לעשות נחת רוח לבורא, ויש יסוד, אנו יכולין להתחבר לתענוג כזה, יש יסוד, יש משמעות בכל דבר בחיים, מלכות אמונה, האמונה שיש לי, מספיק, אני בתוך הפנימיות עם אמונה. וכך מחייב עצמו בשיעורי תורה, ומחייב עצמו בתפילות ומחייב עצמו להיות בשמחה, גם שלא מרגיש במה לשמוח, תתעורר תרקוד, תשמח את עצמך, זהו עיקר החיוב כל היום וכל הלילה,

כי רוב מצוות הם במחשבה, כארבעים מצוות תמידיות במחשבה, בחיי אדם כתוב ו' מצוות תמידיות יש עוד ועוד, מדאורייתא ודרבנן.

במקום השמחה והחיות הזה, אתה בוחר בניגון של עצבות, למות באשפה? רבינו רוצה שנחיה חיים טובים

לפני הרבה שנים נסענו לפקיעין, היה שם אילן גבוה מאד, ר' יהודה לייב פראנק הראה לי דבר פלא, יש שם עץ גבוה עם אגוזים מיוחדים מרים מאד, בכל אגוז יש בתוכו תולעת

אנו צריכים להיות חזק בעזות דקדושה בלי שום ספק, כשאדם הולך עם מחשבה בדברי תורה, זה עיקר רצון ה', ובפרט מה ששייך בשכל שבכל דבר, אתה במקום חושך ואפל, וגם דבוק בקדושה וטהרה, אפילו כשעובד קשה עשרים שעה ביום, יכול להיות דביקות בה', לשמוע נגן שיעורי תורה, אזניות, קח מאתיים שקל, תקנה, תשמע כל היום שיעורים באזניות, כך אתה תמיד בתוך הקדושה, כי אתה חוזר לאור התורה שמאיר לנשמה, מחבר את הנשמה לעץ החיים, אם לא, אתה נופל לרע שבנגה, לשלש קליפות הטמאות. זהו פגם המחשבה, שאינו מחובר, פגם מ"ה, הדם מפסיק את המ"ה, ואינו מחובר. תתחבר לה' מחדש. אם לא, לא תוכל למאס את הרע, כמו שלא יכול למאס ריבוי אכילה וריבוי ניאוף, אין לו שכל לעשות דבר בקדושה, אינו מבחין בין טוב לרע, להבדיל בין החיה הנאכלת חיות דקדושה, לחיה אשר לא תאכל ריבוי אור, אם לא נזהר, נעשה תזריע מצורע וטומאת הלב וכמה דרגות של טומאה,

צרעת הוא דמיון של ריבוי אור, לא טוב לו ואינו יודע למה, אך כששב בתשובה ומתקן, זהו חסד ה', שאדם יבין כמה הוא מנותק, טמא טמא יקרא, תגלה שזה טומאה.

אחרי מות הוא תיקון על הכל, יש יוה"כ, יש רבי, יש תיקון על הכל, אבל תתעורר ברצון חדש לקיים קדושים תהיו. אם יהיה לך רצון תזכה לכל המדרגות. אם אין רצון, כמו שיכור נוסע באוטו ומגיע לעולם הבא. ברבע שעה מפסיד כל החיים, יש ניגון יפה עולם הבא איז א גוטע זאך, כשיש פגם המחשבה אינו מרגיש טעם עוה"ב כי זה רחוק ממנו ולכן אינו מרגיש זאת, רח"ל כשאין רצון. בחור מתחיל בקדושה מרגיש את הרצון, רח"ל כשאין קדושת המחשבה, צריך לפדות תעניות.

פ"ז פרוטות, או פ"ז אלפים... לכל הפחות פ"ז טרחות בשימוש רבינו, גבוה מהכל, צדקה מתקן.

התיקון לכל הדבר הוא טוב להיות על קבר הבעש"ט, ציון רבינו הק', כמו ארץ ישראל, וכל המוקמות הקדושים שבא"י, התיקון הוא מקום מקודש, משכן הוא מציאות של מקום מקודש בעוה"ז, קברי צדיקים כקדושת המשכן, כי הצדיק הוא המשכן, לעובדא למעשה של כל קשרי המחשבה קשר ד"ם ומ"ה, עולה על המזבח, הצדיק הוא המשכן, זהו קדושת א"י

ארץ ישראל הוא למעלה מהטבע, שאדם חי עם בטחון יראה ואהבה, בארץ ישראל אין גשם, אין צבא, יש רק ה', וכך מתעורר, ארץ ישראל למעלה ממהטבע, יודעים שיש עולם של נפלאות. קברי צדיקים הוא מקום שמתעורר

מה הכונה, לנסוע עד אומן לנשק את הציון הק' ולחזור הביתה?

רבינו אומר בתורה ז' שארץ ישראל וניסים ותפילה הכל אחד, כשנסוע לקברי צדיקים לא רק שהתפילה יותר מקובל, אלא שחי למעלה מהטבע, בדרך נס, ואמונה בתפילה, ובקשר כל המאמרים שזהו ענין הבחירה הוא כפשוטו, תורה ק"י, צריך לומר תורה זאת כל יום כל שעה, הבחירה היא כפשוטו ממש.

אדם בא למצב שאין לו שום רצון, ולא יודע מה לבחור, הנה מונח לפניך זהב יהלומים בכל רגע, פרק תהילים, הרהור

פעם מחדש, יש לי בחירה, אני כן יכול להתאפק, כשאני רוצה אני מתאפק, אם יש לי שכל, אתה עושה את זה תמיד, למה אדם משוגע, כי הוא בוחר להיות משוגע, גם כשמתנענע מרוב עצבים, רק כי רוצה להיות כך, התיאש בלי חיות ורצון, תתחדש, תאמין בכח הבחירה שלך, חיים חדשים, יום חדש, זה העבודה הקשה ביותר בעולם.

ההתחלה הוא מתורת ה', קבלת התורה, אבל בנין קבלת התורה הוא ע"י ספירה, שסופר הנקודות הטובות. הכניסו בי הארה של יציאת מצרים, ומתקן המדות, שאין לי אהבת ה' כלל, עומד בבושה לפני ה' ומתבייש מזה. רבינו אומר ששמות שאדם לא מבין מה זה, הוא כמו כישוף, העיקר הוא הענין הפנימי, כמו שגילה הבעש"ט, לא השמות הוא העיקר, אלא הענין הוא העיקר, בושה לפני ה', בכל יום בכל המדות, אבא, איפה אני בעולם, וכך מתעורר רצון

ואח"כ מבקש, ומדבר לפני ה', וכך יש בכל היום חיות של חיפוש איפה אני בעולם, העולם מלא מדות, אני מתבייש שאין לי יראה, לא אכפת לי גן עדן וגהינם, רבינו מתקן את הכל, העיקר הוא לחיות, חיים של יראה, לא חיים של דאגות, כאבים ופחדים ואהבות זרות, אלא להכנס ליראה ואהבה, וכן התפעלות. בושה שאני לב אבן לא מתפעל, הרי יש דברים נוראים ויחודים ותיקונים בעולם, בלי התפעלות היינו שאינו מאמין ביחודים, וכן נצח, קשה לנצח הרע, בושה, ואומר 'אני כזה', תבטל את ה'אני כזה', ותקבל מה שרבינו אומר, תעמוד בבושה לפני ה', לא לדאוג מהעבר, העבר אין, מעבשיו שמחה. הוד, חן, ויסוד ומלכות. כנ"ל.

ב'על ספירת העומר' יש לי כבר אמונה וכבר זכיתי, כיון שברכתי ברכה, נעשה אל אדני, האמונה מקבלת הארה, וזהו התחלה

כשאומר 'היום', יש הארה שהיום הוא יום חדש, מרגיש כבר את ההתחלה, וזה מביא אותך להתבודדות, ספירת העומר הוא דיבור, אבא אני רוצה לנסות מחדש, תן לי רצון, וכשאדם מתחיל התחלה זהו קדושת הברית, שאני מתחיל לרצות, עושה את עצמי כרוצה, לא אומר שאני לא רוצה, אלא עומד ומתבייש ורוצה, כמ"ש סי' ל"א עיקר הרצון והכסופין, נעשה כלי. והוא ע"י הדיבור. בספירה נעשה דיבור של תורה, וממשיך מדה מתוקנת בתוך הדעת, המדה נכנסת בפנים ונעשה מח ומדה, כפי המדה נתקן המח, וכפי המח נעשה המדה, בכל יום הארה מחודשת,

וכשבוסף יודע שה' כן שומע תפילתו, ובלי ספק שתתן לי רצון, עומד ומתאנח אוי אוי, גם בלי חשק, אומר אלף פעמים אוי אוי, ובאמצע נתעורר לבו, זעקה צעקה גנוח ונוה, מה שאתה רוצה, העיקר תעשה משהו. אל תישן את החיים, תתחיל לעושה מצוה, תן צדקה, תעשה משהו לכבוד רבינו, בחי' קבר הצדיק א"י, תעשה מצוות. תתחיל משהו, בזעקה ושפיכת לב לפני ית'

רבינו ייסד שתמיד אפשר לעשות דבר טוב, אף אחד לא מונע אותך, מה שתזכה לעשות מה טוב

קבר הבעש"ט הוא אור הצדיקים, חידושי תורה הם שורש כל הרפואות, תיקון על הרהורים, ומתאחד המח, וחוזר המחשבה, התאחדו תהולמות. כוונת הספירה שהדם נעשה מ"ה, חשב מה, נבלע המדמה בתוך האד"ם, שיכול לסבול הכל, ולא מתבלבל ממה שנפל, חוזר לה', בשמחה, וזהו הבלעת הדמים, וכך יכול המח להכנס בתוכו, בלי

מת. כי כשהאגוז עדיין פרח, יושב עליו תולעת, והאגוז סוגר עליו לא יכול לצאת ושם קבורתו, כל החיים הוא אכל מרור, ומת מתוך מרור, כך זה אדם בחיים, אוהב ניגון של מרירות ועצבות.

תתחיל, תצא מזה, ההתחלה הוא רק רבינו, ספרי רבינו, להיות מונח בתוך זה, ולמסור עצמך לזה, כמו רק משה רבינו הוציאנו ממצרים, ורק רשב"י האיר לנו פנימיות התורה, הצדיקים האלה, רבינו מוריד עצמו לנפילות וירידות שלנו, למעשה לזכות לרצון.

רבינו אומר בתורה לו, כשיש קדושת שבת, קדושת ברית, עתה מתחילין התחלה חדשה קדושים תהיו, כי יש להתעורר שלא לעבור את החיים בריקנות, לאבד הכל ברבע שעה, ויש היום זריקות וכל מיני דברים קשים רח"ל, לא עשה כלום בחייו, והרי אדם מחויב לבנות את הרצון שנאבד לו. הרצון נבנה ע"י אמונה, שמוכרח לצמצם עצמו, בפסוק חומש רש"י, משנה, וכן מעשה מצוה ביראה, בתורות של רבינו, בכל מה שמלמד אותנו, לחיות חיים עם משמעות.

ההתחלה להכנס בתוך רצון, ע"י תורות של רבינו, זה נותן התחלה ראשונה, וכשנפול, יתחזק בתפילה, וכשנדמה לו שלא שומעים אותו, רבי נתן מלמד שצריך להתפלל שה' יקרב אותי שאזכה להתבודד, כך רבי לוי יצחק התפלל וזכה לתפוס הרבה, אבא תן לי כח הנפש, כח עשיה, תן לי כח לפתוח גן ולשמוע עוד שיעור, עוד דף גמרא, תן לי כח לומר תהילים, תן לי כח להשתנות. תן לי כח להיות איש שמח, תן לי כח להסתכל בפנימיות, כל אחד כפי עניינו. העיקר הוא הרצון.

כשאתה רואה אחרים שהם ליצנים ושקרנים, ורוצים לבנות מקום טוב, צריך מסירות נפש ואהבת חברים לבנות הכל ביחד, ולא לברוח הפועל באמצע העבודה, לזאת יש להתבטל לה' לגמרי, והרבה תפילות והתבודדות. תפילה וצעקה.

רבינו מדבר מאנחה, לצעוק אוי אוי, אבא אני רוצה להתחיל לחיות, תן לי רצון, כי המחשבה כבר נשרפה, כשביקשת נותנים לך כח של מחשבה, הנה אתה מתחיל, ותמשיך לבקש עוד ועוד.

וזהו למעשה עיקר כוונת ספירת העומר בעומק, הרש"ש מלמד סדר הספירה, בתחילה כוונת הברכה, צריך לעמוד לפני השי"ת ולהבליע את הדמים, ספירה הוא בנין המחשבה, בנין הדעת שיתפשט בתוכי, כי יש שיש דעת בראש, מסמר לכובע וזהו, אבל צריך שהדעת יומשך בתוך המדות. אם אין שום רצון, ושום מחשבה וכונה, והאהבות ויראות סתם וסתם, הרי שהדעת לא נתפשט בו.

כל מדה, עומדים לפני ה' ומתעוררים בבושה, עיקר ההתחלה הוא תורה, משם יודעים מהו האמת, ואח"כ יודע שאין לך הדבר, ועומד בבושה, אני אשם בזה, זהו מעשיהם של בני אדם בעולם, צריך קדושה מיוחדת, בבחינת קבר הבע"ש, השארת אור הצדיק שמאיר אמת בעולם, סוד רשב"י ולג בעומר להנצל משכחת התורה, לזכות לקדושה ומתיקות הזוהק

ואם אין מבין זה"ק, בא לקברי צדיקים, להבין שהצדיק לא מת, אדרבה מקבל הארת שמחה וחיות, ורצון חדש. ועיקר המלחמה הוא שנדמה לו שאין לו בחירה, וצריך לומר בכל

שיחות הרן, שהעיקר להיות חזק בתפילה, תצעה, תתבודד, ימחלו לך הכל בוודאי, כל יום הוא יום של תשובה, יום של התבודדות הוא יום של יוה"כ, אפשר לתקן הכל, כל יום מלא חיים טובים.

הלוואי שיהיו חברים לחיות כך ביחד, אם לא, לכל הפחות יחיה כך לבד.

ובתורה קי"ג מלמד רבינו לעמוד בבושה לפני ה', אני מתבייש שלא עשיתי העבודה כראוי, הבושה הוא ההכנעה לרבינו, שעל ידו נתתן הדבר בשלימות. 'בשלימות' אפילו שאין שום פגם שם, אבל היה יכול להיות יותר טוב, היה ראוי שתכלה נפשו, א"כ אנחנו יכולין למות אלף פעמים בכל יום מרוב בושה, כי שום דבר אין לנו שלימות, שום דבר לא יכולין לעשות בשלימות, מריבוי המניעות, אבל כשנכנס לעבודת ה' ומסתכל בשכל של כל דבר, ודבוק בשמחה, יוכל לעשות כל דבר בשלימות, מלא חיות והתלהבות, ויכולין גם יותר שלימות, כשיש מנוחת הנפש, ראינו הרבה אנשים שזכו, הלוואי שגם אני אזכה, לומדים שיעורי תורה, היום יום, והלילה לילה, איזה גישמאק, ראוי שיהיה לאדם בושה לפני ה', וזה גורם לו הכנעה, וזה הדבר החשוב ביותר. שאתה יודע שיש רבי, יש זה"ק, יש בעש"ט, יודעים שיש דבר שצריך לזכות, אם אתה לא יכול, תתקשר לרבינו, תמסור נפשך להכניס האמת בעולם, וכך תמסור נפשך שאחרים ילמדו ויזכו, רק זהו התקוה של כלל ישראל, כשאתה עוזר לאחרים.

פעם אחת אמר רבינו שעתה נזהר לו הזהירות מהרהור, כי כשיש מחשבה, נעשה אחדות הפשוט מפעולות משתנות, ויש תכלית וחיים טובים, אבל כשפוגם במחשבה, חסר לו בורג בראש, לא מרגיש שבת, ולא קשר לה', צריך להתחזק ולהתאמץ, אבל לא מרגיש תפילין ולא ציצית ושמחה, אפילו מרויח מליון דולר אינו שמח, זה לא נקרא לחיות.

ס'האט א פנים להזהר מפגם ההרהור רח"ל, יש טועים לחקור אם זה דאורייתא או דרבנן, רבינו אומר, אני יודע מה זה כח המחשבה, זהו הנסיון, חלישות הדעת למי שנכנס לעבודת ה', נחלש בדעתו מאדם שאמר לו שהמחשבה זה כלום, רבינו קורא למחשבה רצון, הרצון מביא מחשבה וכונה, זה עולה ויורד. ההתחלה הוא ברצון, ומתוך זה רבי נתן מדבר מענין המחשבה והשכל.

אבל כשיש לאדם חציפות ועזות לגהינם, שרוצה לשבור אחרים ולומר להם שאין לחיות בדרכי המחשבה, יש להזהר מאד מהם, ולמלשינים אל תהי תקוה, לדעת שהמחשבה הוא עיקר האדם, חשוב מה', הבלעת הדמים שיכולין לעשות כל דבר בקדושה, אפילו כשנפגם המחשבה, דע לך שע"י הרהור רע ח"ו, כל מדה וכל איבר נפרד מהשי"ת ח"ו, ס'האט א פנים שצריך להזהר כ"כ מהרהור, כי זה גורם עצבות ומרירות נורא מאד, מה זה חסר לך, תתחבר לה', כך יהיה לך קו מחשבה המחבר הכל לה'.

רבינו לא אמר מה הפגם, כי בבח תורתו יכול לתקן הכל, כמ"ש לעיל בתורה קה, לכן חיברנו כל המאמרים כאחד, לחבר הכל לאחד. הדבר השני לחשוב בדברי תורה, כי יכולין לחבר הכל לה' והענין השלישי שאם לא הולך בדרך מחשבה טובה, נופל לטעותים ושאל תחתית רח"ל, והעיקר לעורר המחשבה.

הבלעת הדמים אין המח יכול להגיע אליך, זהו הכונה, שבברכה נמשך הכל, וכבר יש הבלעת הדמים, אז אפשר לספור והמח נמשך.

בכל יום תיקון מדה אחת, שבוע זה, גבורה, הוד שבגבורה, שהגבורה ההסתרות שעובר עלינו, הוד וכן בעיני ה'. ולא משנה הכוונות, רבינו עושה את הכוונות, כשמבינים בזה חידוש, זה מוראדיג.

למנצח בנגינות, יום השמיני, עשרה מיני נגינה, קדושת א"י, אמונה שנעשה מזה תפילה וביטול הטבע, עשרה מיני נגינה ונכנס לנפלאות ה', א מחיה, ויש חיים טובים ומתוקים, ולזאת צריך חברים טובים.

וכך מתחיל להיות התגלות הכבוד, עשרה מיני נגינה, ויכול להתחזק ולחיות מחדש, זה עיקר עבודת האדם, איך אפשר לעורר הרצון, נקודת הכסף, והמניעות נהפכים לנעימות, בבח עזות דקדושה, אני יודע מה התכלית, נקודת האמת. רוצה את האמת.

ב"ה נתחברו כל המאמרים, ההתחלה בתורות רבינו, ואומר שזה מקדש, וכך יודע להרהר בתורה בכל דבר, להפוך הגשמיות, אם לא, תשתגע לגמרי, העצה הוא קבר הבעש"ט קדושת א"י לצאת מטבעיות, כאן תחילת הרצון, וכך תזכה לדעת שיש לך בחירה, שזה עיקר האדם בכל דבר, כל כוס מים, כל תזונה, יש לי בחירה לעשות הדבר הזה בקדושה, העולם צועק שאין בחירה, יש לך כן בחירה, להתאפק מביטול תורה מלשון הרע, מיאוש, כן יש לי בחירה, כן לזכות לרצון, ולזאת צריך לעשות עבודתו לצעוק לה', אף שהעיקר הוא התורה, אבל יחד עם תפילה, ומה שאמר רבינו על מת שיתנו לו תפילה אחת, הכונה עליך, אתה כבר מת, נתנו לך עוד יום אחד להתפלל, תחיית המתים, אל תהרוג את הימים שלך, אדרבה תצחק ותתאנח לה', אם לא יכול להתבודד, תתאנח, תעשה משהו,

ובענין ההתחזקות לבל יפול האדם בדעתו שזה עיקר האדם, גם כששרף ימיו ושנותיו, והעולם מלא פגמים וחושך, וואו וואו מה שנעשה בעולם, ועוד חולקים על רבינו וצוחקים על דבריו? הרי רבינו קיבל על עצמו דרגת מדות הרחמים שכל הקליפות לא יוכלו לנגוע, הוא השתמש בכל הזכות והכח שלו, רק להציל את האדם, ובדיוק רבי כזה אנשים לא רוצים לשמש, משמשים איזה שמנדיק, לא את רבינו, צריך לשמש את רבינו, להביא כל פרוטה של החיים, שיהיה מציאות של מקום בעבודת ה', ראיתי מקום כזה של אהבת חברים, אהה כמה זה מתוק. רבי משה בורשטיין ורבי מיכל אמרו לי, שהם מודים לה' שהם התקרבו בחוץ לארץ, כאן לא היו מתקרבים, חסר האמת, יש הכל יש חברותות, אבל צריך האמת, לולא כן, עדיין עובר על האדם, צריך להתחזק, זה שאמר רבינו, אם אתה מאמין שיכולין לקלקל, זהו עיקר ההתחלה של האדם, שיאמין שהוא מקלקל, להאמין, יש פרשת בראשית ויש פרשת נח, מבול, יש אברם יצחק ויעקב, אבל יש ישמעאל ועשו.

בזוהר מבאר איך היה שייך שעשו יוולד מיצחק, הוכרח לרדת לברר הטוב מן הרע, תאמין שיכולין לתקן הכל, יא, יש לך זמן לתקן הכל, אפילו אתה זקן בן קי"ט וי"א חדשים ופלא, יכול לתקן כל מאה ועשרים שנותיו, תתפוס טוב בכל יום.

רבי לוי יצחק היה מזכיר תמיד, שרבינו אומר בתחילת

דרכי נועם

להתחבר הצדיק הקטן עם הצדיק הגדול, כמ"ש בנועם אלימלך שיש צדיק המופלג למעלה שיכול לתקן, אהרן הוא עיקר העבודה אבל כשהוא מתחבר עם משה, זהו התיקון השלם.

אבל נדב ואביהוא נשרפו, כי לא רצו לרדת לעוה"ז, בקרובי אקדש, עיקר מעלת האדם ממון וכן בכל ענייני הבית, שם תכניס את השי"ת בהארץ תיקון המחשבה,

חצי התורה בתיבות ופסוקים, יש בפרשה, זהו אמצעיתא דעלמא, אמצע הענין של התורה הוא רצון ומחשבה

ה' יזכנו שנחזיק מעמד, שיהיו חברים שמתחזקים ביחד, נקודת הרב נקודת החבר נקודת עצמו, שנזכה להיות יהודי, מקום שעוסקים רק בעבודת ה' באמת. ותחזנה עינינו בשובך לציון, שיחזור אור של רבינו בעולם, שיהיה המקום של עבודת ה', זהו המקום, נזכה לפעול אורו דרשב"י ותבטל השכחה, ונזכה לביאת המשיח צדקינו בב"א.